

Ilka Pacovská
SEDMÝ SMYSL

Smrt kouzelného džina

2. díl

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

(1. díl – Ostrov zasvěcení)

© Ilka Pacovská, 2012

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2012

www.cteni-zdarma.cz

ISBN 978-80-00-03027-2

Trest

Není obvyklé, aby si někdo odpykával o prázdninách školní trest, ale Hanka, Svátá a Rafan ho dobrovolně přijali.

Dokonce s nadšením. Celou první polovinu prázdnin trávili v útulku pro nemocná nebo zraněná magická zvířata a pomáhali se vším, co bylo v jejich silách. Většina zdejších pacientů byla trochu zvláštní. Ošetřovatelé se museli vyrovnávat nejen s jejich nemocemi, ale i s faktem, že zvířata používají magické schopnosti. Proto bylo žádoucí, aby i pracovníci ve zdejším útulku aspoň trochu ovládali sedmý smysl.

„Hele, Svátò, jsi gentleman?“ zeptala se Hanka.

Kamarád zbystril pozornost, protože za tou nevinnou otázkou cítil zradu.

„Pokud nemáš na mysli, že za tebe vyčistím klece rochnáků, tak bych

možná mohl odpovědět kladně.“

„Gentleman si podmínky nekladou...“

„Gentleman nemusí čistit nejsmradlavější klece z celého útulku,“ zubil se Svátá, „jen si to taky užij. Koneckonců jsi tu za trest, ne?“

„Jo. Stejně jako ty.“

Jejich dohadování přerušil přílet draka. Zabrzdil přímo před nimi.

„Tak co, máš to?“ zeptal se ho Svátá.

„No jasně. Ale ještě to ukažte Sidi, ať můj výběr pro jistotu zkontroluje,“ řekl a podal Hance košík plný tmavozeleného listí s nachovými žilkami na rubu.

„Jsi fakt dobrej, Plame, to se musí nechat,“ ocenil ho Svátá, „a Giro vzkazuje, že máš za přístřeškem něco k snědku.“

„Prima,“ protáhl se drak, „byla to dlouhá cesta a trochu mi vyhládlo.“

Odletěl k boudě ve stepi, aby schroupal

připravený kus zvěřiny. Drak odmítal stolovat v blízkosti útulku, aby své lidské kamarády ušetřil pohledu na konzumované syrové maso.

„Musíš Plama pochválit,“ libovala si Sidi, když jí Hanka předala košík, „našel přesně to, co jsem potřebovala. Batolelkům čerstvé listí prospěje. Nechtěl by u nás tvůj dračí kamarád zůstat?“

„I kdyby chtěl, jeho matka bude mít opačný názor. Kamarádit s člověkem se v jejich hnízdě hodnotí jako zvrácenost. Kdyby tu nebyl za trest, draci by to nepochopili.“

„Škoda, je moc fajn,“ povzdechla Sidi a poslala děti, aby se šly naobědvat. V jídelně bylo živo. Z rezervace dorazilo několik strážců a řešili s Girem problémy s přemnoženými dizlobrazy. Děti si nabraly polévku, brambory

a sekanou a odnesly si ták s jídlem ke stolu. Muži jim přátelsky kývli na pozdrav a pokračovali v diskuzi.

„...tak mi teda porad'. Už zabili osm pálivců a pořád víc se roztahují na jejich území. Mám obavu, že je za chvíli zlikvidují úplně.“

„A co takhle pálivce přestěhovat? Určitě by se jim líbilo pod Zubatým hřebem. Je tam spousta puklin a stabilní podloží, nehrozilo by, že tam způsobí požár.“

„Myslíš, že nás něco podobného nenapadlo? Jenže jak? Jak je chceš přestěhovat?“

„No jo, sakra, to není úplně jednoduché, že?“

Do místnosti vstoupila Sidi a rovněž si šla vybrat něco k jídlu. Když se posadila, Giro na ni mávl: „Tak co, všechno v pořádku?“

„Jakžtakž. Až na kvantery. Samec je celkem dobrý a poranění břicha se mu rychle hojí, ale samice se za ty dva dny, co je u nás, zhoršila. Nechápu proč.“

„Jé, Rafan se vrátil,“ nadskočil najednou Svátá a mával na kamaráda, který se objevil ve dveřích jídelny. Hned mu udělal vedle sebe místo, aby si mohl přisednout.

„Ahoj, Rafe,“ usmála se Hanka, „co fuňové?“

„V pohodě,“ kývl Rafan a pustil se do polévky, „stádo jsme našli a naši dva pacienti se do něj zařadili naprosto bez problémů. Myslím, že už se o ně nemusíme bát. A co tady?“

„U kvanterů to vypadá špatně.“

„To mě mrzí, bylo by jich škoda. Takové krásné šelmy člověk hned tak nevidí.“

„Mě fascinuje jejich magické maskování,“ přikyvoval Svátá mezi sousty, „představ si, že tady mají na kůži vzorek klece.“

Když dojedli, vypravil se Rafan společně se Sidi ke kvanterům. Hanka šla s velkým vzdycháním čistit klece rochnáků a Svátá musel ještě roznést zrní a zeleninu pro drobné hlodavce.

Kvanteri byli neklidní a před lidmi couvali k zadní části klece, kde se snažili splynout s pozadím.

„Vidíš?“ řekla lékařka Rafanovi, „samice už ani nemá dost síly měnit mimikry. Nežere, jen se občas napije vody.“

„Co jí může být? Opravdu to nevidíš?“

„Má jen malé zranění na zadní tlapě, ale není nemocná, jen se mi zdá nešťastná.“

Rafan ucítil, jak se jeho tulík dere

z kapsy. Pomohl mu ven: „Tak co, Plavíku, chceš se zúčastnit diskuze?“

Tulík zahvízdal, seskočil na zem a vběhl do klece. Rafan chtěl jít za ním, ale Sidi ho zadržela.

„Pokud k nim vstoupíš, napadnou tě. Raději zavolej svého mrňouse k sobě.“

Tulík švitořil v kleci tak dlouho, až na něj samice zavrčela. Hned potom Plavík hbitě vyšplhal zpět na Rafanovo rameno. Znovu začal povykovat.

Rafan překvapeně zdvihl obočí: „Tulík říká, že samice chce zpět svá mláďata.“

„Cože? Ona měla mladé? Proč mi to nikdo neřekl? Kdoví, jestli jsou vůbec ještě naživu,“ polekala se Sidi a vyrazila skoro poklusem zpět k jídelně.

„Kvanteři měli mláďata,“ zařvala hned ode dveří a ochránci zvedli hlavy od mapy, kterou zaujatě studovali.

„To není možné, to bych věděl,“ vyhrkl

ochránce, který zraněné kvantery a rochňáky před dvěma dny přivezl.

„Musíme se tam vrátit a všechno prohledat,“ odsunul Giro mapu a neprodleň začal organizovat výpravu na území rezervace, odkud zraněná zvířata pocházela.

„No jasně, museli bránit mláďata, jinak by rochňáky nenapadli. Normálně by před těmi smradochy utekli.“

Před barákem se během okamžiku shromáždila skupinka chlapů.

„Giro, teď nám otevři průchod nejbliž, jak jen si troufneš,“ houkl na organizátora akce jeden z mužů, jakmile přítomným rozdál sítě a nůše. Za okamžik všichni zmizeli v modravém oválu brány.

„Snad to stihnou,“ vzdychla tiše Sidi a rozčileně si prohrábla vlasy.

Hanka zatím u rochňáků vytahovala

z klece mělký bazének naplněný bahnem. Když ho zvířatům po jejich příjezdu míchala, bylo to sice čvachtavé bahno, ale jinak celkem normální. Teď to byla smrdutá břečka, které se štítla dotknout. Jak jen mohli tihle drobní funicí tvorové za pouhé dva dny vyprodukovat tolik smradu? Během hrabání podestýlky musela hlídat, aby některý rochňák nevyklouzl otevřenými dvířky. Nejdřív jim do zadní části klece nasykala čistou slámu, pak několikrát vypláchla bazének vodou a namíchala jim novou várku bahna, aby se měli v čem čvachtat. Vynesla kbelíky s odpadem do likvidační jámy a šla se umýt.

Než se stihla vydrbat, dorazili k umývárně i Svátá s Rafanem.

Rafan významně začichal kolem sebe a nevinně se zeptal: „Co sis to pořídila

za parfém? Není to značka Bažina?“

„Myslím, že se mýlíš. Já bych tipnul na značku Močál-extra,“ přidal se Svátá a uhnul proudu kapek, které po něm Hanka vystříkla.

„Je to fakt síla,“ smál se Rafan, „Plam by tě měl vzít vymáchat do jezera.“

„Jen počkej,“ zašklebila se na něj Hanka, „však ono na tebe taky ještě dojde. Jsem zvědavá, kolik humoru budeš mít za dva dny touhle dobou.“

Nad útlukem zakroužil drak, po křídle sklouzl níž a přistál vedle umývárny:

„Tak co, máte hotovo? Nepůjdeme si zalítat?“

„Já nemůžu, mám službu u večerního krmení,“ zavrtěl hlavou Rafan.

„A já bych rád počkal, jestli najdou ta kvanterí mláďata,“ pokrčil rameny Svátá.

„Chvilku vydrž, Plame, skočím si pro

prkno a proletíme se spolu. Já už mám dneska hotovo,“ usmála se Hanka a uvítala, že bude také jednou s dračím přítelem sama. Popadla jedno z prken, které jim pan Mojerana půjčil ze základny, a upalovala za drakem. „...a protáhni ji jezerem, ať se z ní smyje ten puch,“ zaslechla ještě Rafaela, jak radí drakovi, takže na rozloučenou vyplázla na kamaráda jazyk. Naskočila na prkno, plynule zesílila stoupavý výkon a vyrazila do stepi. Po chvíli ucítla v zádech závan křídel letícího draka. Kroužili nad stepí, honili se a dováděli. Pak Hance sklouzla z vlasů spona a spadla na zem. Rychle zatočila zpět, aby ji našla. Drak přistál vedle ní. Pomocí prstů se snažila uspořádat své rozlítané vlasy. Sotva je konečně uhladila, naklonil se Plam k ní a lehce do nich foukl. Potěšeně se zazubil, když se

začala rozčilovat a mračit.

„Nasedni si,“ řekl jí, jakmile měla sponu zpět ve vlasech.

„A co když nás někdo uvidí? Budeš mít průšvih,“ namítla dívka.

„Tady?“ zasmál se drak. „Široko daleko je tu jen pár fuňů.“

„Tak jo,“ nenechala se prosit a za chvíli už letěli vysoko nad stepí až k jezeru.

„To je nádhera,“ užívala si divoký let, „tohle bych vydržela celé prázdniny.“

Drak se pomalým obloukem snesl nízko nad zem. „Odhod' prkno.“

„Doufám, že se nerozbije,“ řekla spíš sama pro sebe a poslechla.

„Ne, to nééé...“ zaprotestovala, když jí konečně došlo, co se drak chystá udělat.

„Zavři pusu a drž se,“ houkl na ni Plam, trochu zpomalil a rovnou z letu se ponořil do jezera. Jen taktak se

Hanka stihla nadechnout a přimhouřit oči. Průlet ledovou vodou trval jen několik okamžiků, pak se drak vyhoupl z vody a přistál na břehu.

„To nebyl můj nápad,“ smál se, když viděl, jak stahuje šaty a ždímá je.

„Já toho Rafa zabiju,“ vyhrožovala, „a ty jsi stejný jako on, taky musíš vyzkoušet všechno, co ti kluci nakukaj.“

„Vydrbeš mi křídla, prosím?“ strčil jí drak svou tlamu až před obličej a udělal na ni smutný kukuč.

Hanka si uvědomila, že tohle je možná poslední odpoledne, které mohou trávit společně bez ohledu na to, co si kdo o jejich sourozeneckém vztahu myslí, bez nutnosti chovat se společensky a dodržovat pravidla, ať už dračí nebo lidská. Měli by si to užít a vychutnat do poslední minuty.

„To víš, že jo, Plame,“ rozložila na slunci mokré šaty, doběhla natrhat trsy mydlice a pak v trikotu, který používala v horkých dnech při létání na prkně a občas i při koupání, vlezla do studené vody. Drak už tam čekal a slastně mhouřil oči, když mu drbala místa kolem ramenních kloubů, a natáčel k ní křídla, aby na ně lépe dosáhla.

„Díky,“ řekl, když skončila, „chceš taky vydrbat záda?“

„Radši ne,“ zasmála se, „svou kůži na zádech mám docela ráda a hodlám ji zachovat nepoškozenou.“

Ještě chvíli s drakem dováděla ve studené vodě, ale když začala drkotat zuby, vyšla se ohřát.

I drak vylezl, uložil se na trávě a rozprostřel křídla, aby k nim mohlo slunce. Hanka se posadila k němu, opřela se o šupinatý krk a rozpustila si vlasy,

aby proschly. Oba si mlčky vychutnávali příjemný pocit po koupeli i to, že jsou spolu. Během prázdninového pobytu v útulku se sblížili víc, než čekali. Občas je napadaly stejné věci a leckdy stačilo jen mrknutí, aby věděli, na co ten druhý myslí. Oběma se to moc líbilo a mrzelo je, že čas rychle utíká a blíží se chvíle rozloučení.

„Hanko,“ oslovil ji drak, když se zavrťela, aby našla pohodlnější pozici, „dokážeš se spojit s Vronem? Je divné, že se ještě neozval.“

„Tak se s ním spoj ty,“ namítla.

„Nejde mi to. Asi je moc daleko.“

„Já myslela, že u dračího kontaktu na vzdálenosti nezáleží.“

„To závisí na tom, jak je drak magicky zdatný. Zkoušel jsem Vrona zavolat, ale neozval se mi. Asi nemám dost síly, abych ho tak daleko našel.“

„No dobře, zkusím to.“

Jako první si představila Vronovy oči, ale nestačilo to. Přidala představu Vronova kontaktního krystalu. Před sebou zřetelně zahustila temnou čerň a v ní prosvítal šedý obrys džinovy démonické tváře.

„To je dobře, že mě voláš,“ řekla šedá tvář, „mám malý problém s časovým rozvrhem. Opozdím se asi o sedm dní.“

„A co Paula?“

„Měla pravdu, když tvrdila, že se asi doma něco stalo a chtěla se vrátit. Její maminka vážně onemocněla.“

„A neumře?“ polekala se Hanka.

„Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych ji vyléčil z nejhoršího. Jenže teď nemám dost magie na vytvoření brány a musím doplout lodí až do Dubovníku. Potom už se k vám dostanu snadno. Pozdravuj Plama. Doufám, že mu těch

pár dní navíc nebude vadit.“

„Jemu určitě ne,“ usmála se Hanka, „to spíš jeho matce.“

„S tou už jsem vše dojednal. Ještě bych potřeboval mluvit s panem Mojeranou, je tam?“

„Máš smůlu, Vrone, rodiče kluků dostali pár dní dovolené, a tak jsou teď všichni doma.“

„Nevadí, vyřídím to později. Jinak nic nového?“

„Zatím jsou tu jen takové obvyklé potíže, jako třeba najít mláďata kvanterů nebo jak přestěhovat pálivce.“

„No, já vám asi nepomohu, ale na pálivce se zkuste zeptat Plama.“

„Díky za radu.“

„Ozvu se, až doplním magii. Pokuste se zatím vyhnout průšvihům.“

Hanka se zasmála a džin zrušil spojení.

Hned zvědavému Plamovi tlumočila,

o čem byla řeč.

Domů se vrátili skoro za tmy. Hanka se hned běžela podívat ke kvanterům.

U klece byla spousta lidí. Musela se podívat důkladně, aby zaznamenala u samice tři mláďata. I ti malí už zvládali magické mimikry dokonale.

„Tak pojdte, udělali jsme, co se dalo. Teď si musí poradit sami.“

„Bojím se, že nejmenší mládě nepřežije,“ zavrtěl hlavou Giro.

„V přírodě se to taky stává,“ namítla Sidi, „musíme jim dopřát trochu času a soukromí, jinak to nezvládnou ani ta silnější mláďata. Pojdte už.“

Skoro násilím vytlačila všechny přítomné pryč od klece. Pomalu došli do jídelny, kde se rozčilovala kuchařka, že jim vystydnou vdolečky.

„Měl jsem to nejmenší mládě v ruce a myslím, že Giro má pravdu. Bude

zázrak, přežije-li do rána,“ řekl smutně Svátá, když si brali talíře s večeří.

„Nechceš už změnit téma?“ zavrčel na něj Rafan.

„Hele,“ otočila se Hanka na staršího kamaráda, „ty máš u mě pěkněj vroubek. Jestli budeš ještě někdy Plama navádět k hloupostem, tak si mě nepřej.“

„Opravdu tě vymáchal?“ usmál se uličnický Rafan. „Víš co? Objednej mi za dva dny podobnou službu. Asi to budu potřebovat taky.“

Po večeři se jako obvykle přesunuli ven, kde sedávali u malého ohně. Plam už tu čekal na svém místečku a potěšeně zafuněl, když se u něj Hanka, Rafan a Svátá uvelebili. Netrvalo dlouho a ochránci se znovu začali dohadovat, co s pálivci.

„A proč je tak těžké je přestěhovat?“

zeptal se Svátá. Koukli se po něm v rozpacích, mají-li se vůbec zdržovat otázkou malého kluka, ale nakonec nejspíš usoudili, že je třeba mládeži poskytnout informace.

„Pálivci jsou podobní ježkům, ale jsou asi dvakrát větší a bodliny mají jemné, nepichlavé. Zato kolem těla při ohrožení nebo vzrušení vytvářejí silové pole, které je na povrchu tak rozžhavené, že zapálí jakoukoliv organickou hmotu, a očití svědci tvrdí, že pod tím žářem pukají i kameny.“

„Když mají takovou obranu, jak je mohou dizlobrazové ohrožovat?“ podivil se Svátá.

„Dizlobrazí ostny naruší celistvost silového pole kolem pálivce a žár v tom místě pronikne zpět ke kůži, takže pálivec vlastně spáchá sebevraždu. Podobné potíže mívají bohužel i při páření

a při porodu. To, že se tahle kolonie udržela při životě, byl i za normálního stavu velký úspěch.“

„A nedá se pálivcům vysvětlit, že jim přestěhování pomůže?“

„Jo, zkusit by se to dalo, ale stačí málo, pálivec se lekne nebo se dostane do stresu, a je malér. Propálí se vším kolem sebe. Zapálí trávu, stromy, keře. Kov dovedou rozpálit doruda, kameny pod nimi pukají. Co potom? V čem je chceš stěhovat?“

„To nevím,“ přiznal Svátá.

„Jak bys je přestěhoval ty, Plame?“ zeptala se Hanka, když si vzpomněla na Vronovo doporučení.

„Jak je to místo daleko od jejich původního domova?“ zeptal se drak.

„Asi deset kilometrů vzdušnou čárou, ale cesta vede přes střed rezervace.

Tam by požár způsobil naprostou

katastrofu,“ odpověděl Giro, „ani tobě bych nedovolil, abys je tamtudy přenášel.“

„Ale já bych to dokázal,“ namítl drak.

„Mohli bychom zkusit trasu přes Pustý vrch. Potom by se dalo k Zubatému hřebeni letět nad řekou,“ navrhl jeden ochránce z rezervace a chlapi začali opět diskutovat.

„Tak jo, zítra ráno se mrkneme na mapu,“ kývl Giro, „ale stejně se mi to nezdá. Seš si jistý, Plame, že v nejhorším případě žár zvládneš?“

„Pět minut určitě, čtvrt hodiny možná.“

„Dobře, zítra to propočítáme a zkusíme najít případná oddechová místa.“

„Já nevím, jak vy,“ zívł Svátà, „ale já jdu spát.“

Jako by všichni čekali právě na tenhle pokyn, zvedli se a za chvíli u ohně seděli jen Giro a Sidi.

Ráno se Hanka vzbudila pozdě a divila se, že ji nikdo nevyburcoval. V jídelně zjistila, že je poslední, kdo ještě nesnídal. Rychle si vzala namazanou housku a běžela zjistit, co se děje.

„Všichni, kdo sehnali supervolonová prkna, jsou od rozbřesku pryč,“ smála se jejímu údivu Sidi, „akce stěhování začala časně. Giro se nemohl dočkat, až vyzkoušejí, co vymysleli, a drak se taky objevil, sotva se rozsvítilo v jídelně.“

„A já jsem to všechno zaspala,“ povzdechla Hanka.

„Stejně s sebou vzali akorát Rafa, víc prken nebylo a pěšky by cesta trvala moc dlouho.“

„A opravdu se tam nedají používat brány?“

„Ty o tom mluvíš, jako by šlo o snadné a samozřejmé kouzlo. Bránu se naučí

vytvořit jen ti nejzdatnější, a vždycky je tu riziko, že se netrefíš na plánované místo, nebo ti ho naruší magické působení a dojde k deformaci přepravované osoby či předmětu. Proč myslíš, že většina používá veřejné zabezpečené brány?“

„No, ve škole něco takového říkali, ale já na vlastní oči viděla tolik divokých bran, že se mi to nezdá nijak neobvyklé.“

„Tak to máš mezi přáteli dobré kouzelníky.“

„Když oni to většinou nebyli přátelé,“ vzdychla Hanka.

„Ahoj,“ zahalekal na ni Svátá, který právě odnášel zbytky z vyčištěné klece, „to je dost, žes taky vstala. Už jsem si myslel, že budu muset všechno zmáknout sám.“

„Vždyt' jdu,“ mávla na něj a nacpala si

do pusy poslední kousek housky.

Během hodiny dokončili ranní úklid a šli se umýt.

„Fakticky jsi nechtěl jet s nimi?“ zeptala se Sváti.

„Což o to, já bych se přidal docela rád,“ pokrčil rameny, „ale na prkně mi to moc nejde.“

„Jakpak si asi vedou?“ zamyslela se Hanka a náhle ucítila Plamův kontakt.

„Jde to skvěle, půlka kolonie je přestěhovaná a teď chvíli odpočíváme.

Musím pochválit Rafanova tulíka, taková mrňavá blecha, a jak umí být užitečná!“

„Nepovídej?“

„Raf mi na krk přivázal kapsičku, do které Plavík zalezl, prý ať ho vezmu s sebou. Nejdřív se mi ten nápad nelíbil, ale pak začali dva pálivci zmatkovat. Už jsem myslel, že je budu muset

někde odložit, když se do toho vložil tulík a vysvětlil jim, že se nemají čeho bát. To mi řekni, jak je takový mrňous může dokázat uklidnit?“

„Nevím, jak to dělá, ale umí to, taky už jsem to zažila,“ usmála se Hanka.

„Tak já zase letím, mám tu dalších šest pasažérů,“ ukončil spojení Plam.

„To je skvělé,“ radoval se Svátá, když mu přetlumočila rozhovor s Plamem.

„A co mláďata kvanterů?“ vzpomněla si najednou Hanka.

„Pojď se podívat,“ táhl ji Svátá k jejich kleci.

„Jsou tu jen dvě,“ podivila se, když pozorovala, jak dovádějí, lezou po rodičích a jak samice spokojeně žere.

„To třetí mláďe ráno už skoro nedýchalo, Sidi ho musela vzít z klece pryč.

Má ho u sebe doma a pokouší se o jeho záchranu. Moc naděje mu ale nedává.“

„To je mi líto.“

„Hlavně že ty dvě jsou v pořádku. O ně měla taky strach,“ pozoroval Svátá dovádějící rodinku a zasmál se, když viděl, jak se mimikry mláďat nestíhají přizpůsobit jejich rychlému pohybu. Těsně před obědem zahlédla Hanka vracejícího se draka. Přistál před jídelnou a zubil se.

„Tak co?“ Z jídelny vykoukl Svátá a od klecí přiběhla Sidi.

„Hotovo, všechno jsme zvládli. Nikde nic nehoří, pálivcům se nový domov moc líbí, myslím, že všechno je, jak má být,“ spokojeně odpověděl drak.

„Ukaž tlapy,“ řekla Hanka, která díky jejich spojení cítila bolavý podtón v jeho hlase.

„To nic není,“ řekl drak a schoval je, aby na ně neviděla.

„Jestli je máš popálené,“ řekla Sidi,

„přinesu mast. Je fakt dobrá, uleví se ti.“

„Tak jo,“ kývl Plam a Hanka se vyděsila, když otevřel dlaně. Na obou měl ošklivé popáleniny.

Sidi byla hned zpátky a nesla velkou plechovku. Podala ji Hance a nařídila mazat popáleniny první dva dny pětkrát denně a další dny aspoň ráno a večer, dokud se rány nezahojí.

Mezitím dorazili i Rafan s muži, kteří se stěhovací akce zúčastnili. Dva z nich měli také drobné popáleniny, ale nic vážného. Všichni si pochvalovali, jak přesun díky drakovi a tulíkovi skvěle proběhl a jak i pálivci byli nadšení z nového domova. U oběda panovala slavnostní a vzrušená nálada. Úspěch všechny povzbudil k dalším smělym plánům pro lepší fungování rezervace. Druhý den se v útulku objevil druid,

který zasedal v radě spravující rezervaci. Strážci ho nesnášeli pro jeho aroganci a schopnost rozvrtat věci fungující a vnášet zmatek do věcí nefungujících.

Návštěvník se nechal provést útulkem, prohlédl si kvantery a demonstrativně si zacpal nos, když kolem něj přešel Rafan, který zrovna čistil prostory rochňáků. Původně se chtěl druid zúčastnit přesunu kvanterů zpět do rezervace, ale když uslyšel, že se místo nich bude přepravovat první várka rochňáků, rozmyslel si to.

Před obědem, kdy se všichni shromáždili v jídelně, zatukal lžící o hrnek a vzal si slovo.

„Vážení přátelé, rada mě pověřila, abych zde vyřídil jednu záležitost. Doslýchali jsme se, že někteří z vás uvažujete o přestěhování kolonie mimořádně

nebezpečných pálivců. Mluvili jsme o tom s ostatními členy rady a shodli jsme se, že to není žádoucí. Takovou akci by bylo nutné velice pečlivě naplánovat, a stejně by riziko bylo mnohem vyšší, než si můžeme dovolit. Proto vám rada nařizuje nechat kolonii pálivců tam, kde momentálně je, a dál se myšlenkou na stěhování nezabývat. Doufám, že si rozumíme.“

„Jistě, vážený druide Terpisi,“ ujal se slova jeden z ochránců, „jako pracovníci rezervace si uvědomujeme, že rada chce pro všechny to nejlepší. Budeme respektovat její rozhodnutí. Uznáváme, že stěhování pálivců obnáší závažná rizika, takže je raději necháme na místě, kde právě jsou.“

Girovi spadla pod stůl lžice. Sehnul se pro ni a Hanka ze strany viděla, jak neúspěšně potlačuje smích. Rozhlédla

se po strážcích z rezervace. Tvářili se smrtelně vážně, ale zatáté čelisti napovídaly, že jim to činí potíže. Po obědě druid zmizel a atmosféra se konečně uvolnila.

Po dvou dnech svolila Sidi k vypuštění kvanterů a rochnáků zpět do volné přírody v rezervaci. O třetím mláděti nikdo nemluvil, ale všichni věděli, že ho má Sidi u sebe a že stále ještě nevyhrálo svůj boj o přežití. Jeho šance vrátit se s ostatními do divočiny i tak byla nulová. Jakmile si zvykne na péči člověka, nedokáže už žít samostatně.

Strážci přemístili zvířata do přepravních boxů a vůz tažený dvěma jaky vyjel.

Na Svátů k jeho nelibosti zbylo vyčistit prostory po kvanterech i po rochnácích, takže si nakonec taky vysloužil koupel v jezeru. Sice se pokoušel protestovat,

ale když mu pohrozili, že ho nepustí večer do pokoje, podvolil se.

Ještě párkrát si Hanka zalétala s drakem nad stepí a pak se ozval Vron, že pro ně druhý den přijede. Prázdniny sice ještě nekončily, ale Hanka měla neodbytný pocit, že nejhezčí část mají za sebou. Byla smutná, že se nebude vídat s Plamem, že už se neproletí tajně na jeho hřbetě ani nebudou společně dovádět u jezera. Zůstane jim jen povídání na dálku. Cítila, že i drak je smutný.

Vron pro něj vytvořil bránu domů do země draků a Plam zmizel v jejím namodralém oválu.

„Tak už jsem doma, sestřičko,“ ucítila v mysli jeho vzkaz a ujištění, že jejich spojení funguje i na dálku.

Oko Bdělých

„A my vyrazíme do Dubovníku a odvezeme Rafa na Ostrov volby,“ usmál se Vron a poslal své tři chráněnce pro zavazadla.

„Přišli se s nimi rozloučit všichni – kuchařka i pracovníci z útulku. Jako poslední dorazili Giro a Sidi, která měla v náručí malého kvantera. Už překonal krizi a zvykl si na lidskou péči. Bez námitek snesl od dětí pohlazení.

„Bylo to tady moc fajn, bude se mi stýskat,“ uronila Hanka pár slziček. „Já bych jí to nevěřil,“ ušklíbl se vesele Rafan, „ty slzy jí do očí vehnala představa, že se blíží škola a ona se zase bude muset učit.“ Ani se po něm neohnala, jen se na něj vyčítavě koukla. Bylo jí jasné, že i Rafan svým chová-

ním maskuje lítost, že musí odjet. Svátá všechny objal, a nejbouřlivěji kuchařku. Však také ona prolila pár slz pro svého nejmenšího a nejvděčnějšího strážníka. Potom se Vron s Hankou, Svátou a Rafanem vydali na cestu. Večer, když už měli za sebou putování bránami a ocitli se na lodi, natáhli se na palubu, aby si při pohledu na hvězdy užili i trochu odpočinku. Pluli na Ostrov volby a spoléhali na Vrona, že ohlídá, aby nedošlo ke kolizi s jinými plavidly. Tu a tam je míjela světla lodí plujících ke stejnému cíli. Plavba byla klidná, počasí jim přálo a děti si okamžitě vzpomněly na všechno, co se na palubě naučily minulý rok. Obsluhovaly plachty, stály u kormidla a podle hvězd a slunce určovaly polohu lodi. Vron s nimi zkoumal lodní příručku a mapy a upozorňoval je na chyby,

kterých by se neměly dopustit, chtějí-li
tre_t na Ostrov volby. Rafan z nich byl
nejšikovnější a Vron mu svěřil kormid-
lo i při přistávacím manévru na ostro-
vě.

Jako obvykle se tu sešlo plno lidí, pro-
stor kolem přístaviště byl přeplněný
stánky a klobouky pořadatelů informo-
valy kolemjdoucí světelnými nápisy
jako **PROSÍME NÁVŠTĚVNÍKY,
ABY ZACHOVALI KLID
A NEPŘEDBÍHALI** nebo
**V LABYRINTU NENÍ NIC, CO BY
VÁM MOHLO UBLÍŽIT.**

Rychle prošli tržištěm a zamířili zná-
mou cestou ke vchodu do labyrintu.
Uprostřed se zastavili u jedné nádoby
s prsteny.

„Teď je to na tobě, Rafe,“ usmála se
Hanka při pohledu na šedavé kroužky
v nádobě. Rafan si jeden prsten vytáhl

a navlékl si jej na prst. Chvilku vypadal šokovaně a Hanka se Svátou přesně věděli, jak se cítí.

„To je ale zvláštní pocit,“ řekl Rafan a prohlížel si stříbrný kroužek na své ruce. Tulíkovi, který mu zvědavě seděl na rameni, se při navlékání prstenu zježily všechny chloupky.

„My to známe,“ culil se Sváta.

„Pojďte, musíme si stoupnout do fronty,“ vzala Hanka kamaráda za loket a ukázala ke vchodu do labyrintu, kam bez prodlení vyrazili. Proti nim kráčel pořadatel a na klobouku se mu náhle rozsvítilo upozornění: **TVŮJ POBYT ZDE JE NEŽÁDOUCÍ, OKAMŽITĚ VYPADNI Z OSTROVA!**

„Co to je? Co to má znamenat?“ zamračila se Hanka.

„Toho si nevšímejte, nápis je určený mně,“ řekl Vron, „kouzelníci se bojí

o své děti. Vědí, že mohu být nebezpečný, a nestojí o přítomnost kouzelného džina na místě, jako je toto.“

„Ale minule jsi nás přece také doprovázel.“

„No, snad to i tentokrát proběhne bez komplikací,“ řekl Vron nejistě a pokynul Rafanovi, aby se zařadil do fronty. Vypadalo to na delší čekání než minule.

Když se téměř propracovali až k pořadateli před vchodem, ucítla Hanka, jak ji Vron chytil za rameno a jak se zapotácel.

Ohlédla se. „Co se děje?“

„Budou potíže, dotklo se mě oko Bdělých.“

„Cože?“ nechápala Hanka, o čem Vron mluví.

Vtom se u labyrintu objevil velký zamračený muž. Třímal hůl moci

a zamířil k nim.

„Jak sis mohl dovolit vstoupit na ostrov?“ ukázal holí na Vrona.

„Dovol, vážený ochránce, abych vysvětlil...“ poklekl Vron, ale muž mu neumožnil domluvit.

„Drž hubu a zmiz!“ namířil na džina svoji hůl. Vron ztratil svou lidskou podobu a přihlížející vydechli překvapením. Pak ucítili nárazovou vlnu magie a džin zmizel úplně.

Lidé kolem začali rozčileně hovořit a na adresu ochránce se ozvalo několik pochvalných výkřiků.

„Byl tady s námi jako náš doprovod. Co je na tom zlého?“ našťvaně se ozvala Hanka. „Co jste mu udělal?“

Muž se k ní překvapeně otočil: „Nesvéprávné osoby nemají na Ostrově volby co dělat. Potrestal jsem ho za drzost a deslal k jeho právoplatnému majiteli.“

Myslím, že vám měli vybrat jiný doprovod než tohoto nežádoucího služebníka. Mohu pro vás udělat jediné – poslat vás hned teď na stejné místo, kam jsem poslal jeho. Přejete si, abych to udělal?“

„Ne, to si nepřejeme!“ odsekla Hanka rozzlobeně.

„Dobrá,“ odpověděl úsečně muž, otočil se k nim zády a odkráčel směrem k labyrintu.

„No nazdar,“ chytil se za hlavu Svátá, „co teď?“

„Co by,“ řekla energicky Hanka, „Rafan musí projít bludištěm a my se zatím pokusíme něco vymyslet.“

„A neměli bychom vyřešit zpáteční cestu dřív, než tam vlezou?“ namítl Rafan.

Hanka se ohlédla na frontu, která se vytvořila za nimi, a zavrtěla hlavou:

„Ani náhodou. Nebo se snad bojíš do labyrintu vstoupit?“

„Hele, ségra, tohle jsou moje metody, to na mě nezkoušej,“ usmál se Rafan, ale pak přikývl a přistoupil k pořadateli před vchodem. Dostal stříbrný peníz. Podal ho Svátovi: „Až se zahřeje, tak si mě přijďte vyzvednout k východu.“

Potom vzal tulíka a posadil ho na Hančino rameno. „Počkej tu na mě, Plavíku, já se za chvíli vrátím,“ řekl mu, mrkl na Hanku a zamířil ke vchodu do labyrintu.

Dívali se, jak mizí vevnitř. Hančina zlost pomalu vyprchala a na jejím místě začala narůstat obava. Pomalu se vydali dolů do přístaviště.

„Asi bys měla říct Plamovi, co se stalo,“ řekl tiše Svátá.

Hanka chvíli zvažovala jeho návrh a pak přikývla: „Jasně, asi bychom se

s ním měli poradit. Nebo zkusím zavolat přímo Vrona. Jenom musíme najít nějaké klidnější místo.“

Posadili se do trávy dál od přístavního rouchu a Hanka se pokusila kontaktovat Vrona. Ale ať se snažila sebevíc, nepodařilo se jí to.

„Bud' mi to ostrov znemožňuje, nebo se mu přihodilo něco špatného,“ komentovala svou snahu, „ještě zkusím spojení s Plamem.“

Tentokrát to bylo snadné. Kontakt naskočil okamžitě.

„Ahoj, jak se máte? Rád tě slyším,“ potěšeně zareagoval drak.

Když mu Hanka vylíčila, co se přihodilo, překvapeně zavrčel: „Jak může být takový hulvát ochráncem? Jdu za matkou a zjistím, co se dá dělat. Kdyby se mi nepodařilo ti zavolat, tak se ozvi sama.“

„Mám nápad,“ řekl Sváta, když se Hančina pozornost vrátila do reality, „zkusíme obejít kapitány lodí a zeptat se, jestli nejedou do Dubovníku a jestli by nás nevzali s sebou.“

„A naši loď tady necháme? Přece ji dokážeme obsluhovat i bez Vrona. Myslím, že bychom mohli doplout do Dubovníku i sami,“ namítla Hanka.

„Nechápu, proč si vždycky vybíráš tu složitější cestu,“ vrtěl hlavou Sváta.

„Zdá se ti složitější?“

„Už mlčím,“ otočil kamarád oči v sloup, „nebo víš co? Mohli bychom se zavěsit za některou loď, abychom neztratili cestu. Třeba by nás některý z kapitánů byl ochoten vzít do party.“

„No vidíš,“ kývla Hanka, „to zní jako rozumný nápad. Půjdeme se poptat k lodím, co tu kotví, a uvidíme.“

Rafan mezitím dostal pokyn, že může

vstoupit do labyrintu. I když na to nevypadal, byl nervózní a napjatý. Okolnosti ho donutily udělat krok, kterému se až dosud úspěšně bránil. Stále ho trápila otázka, zda dělá dobře. Věděl, že nadání má, ale bál se ho. Tulík se však stal sluníčkem jeho duše a tenhle malý přítel potřebuje, aby se Raf naučil ovládat svůj sedmý smysl. Takže kupředu! Copak tu asi na něj čeká?

Vlevo minul bránu plnou květin, vpravo na něj kýval jednorožec, další brána byla temná jako noc, plná netopýrů. Vykročil dál a minul draka na sněhu. Jak dlouho tu bude chodit, než potká tu pravou? Nebo ji snad už minul? Cesta se točila vlevo a nabídla vstup na zelenou louku uprostřed háje. Zaváhal, ale někde uvnitř cítil, že to není ono. Ještě popošel a uviděl pobřežní útesy a kou-

sek pláže. Na jednom útesu seděla siréna a broukala si do šumění příboje.

Rafan okouzleně vstoupil. Ucítil vůni moře a zahlédl několik delfínů, jak si hrají nedaleko pobřeží. Pomalu došel mělkou vodou až k siréně. Odepnula si zelený závoj a odhodila ho do moře.

Na útesu seděla v oblečení, které Rafana překvapilo. Bylo souměrně bíločerné. Co bylo vlevo bílé, bylo vpravo černé a naopak. Otočila k němu svůj obličej. Polovinu vlasů měla černou, polovinu blond. Usmála se.

„Kdo jsi?“ zeptal se jí.

„Jsem podstata rovnováhy.“

„Opravdu? A neměla bys tedy být i napůl mladá, napůl stará, napůl krásná, napůl ošklivá, napůl čistá, napůl špinavá?“

„Máš pravdu. Líbilo by se ti to víc?“

„To ne, tahle varianta je mnohem pří-

jemnější.“

„Myslela jsem si to. Tohle je zážitek, na který bys měl rád vzpomínat, takže ty drobnosti, o kterých jsi mluvil, vynecháme, co říkáš?“

„Souhlasím.“

„Pojď se mnou,“ vzala ho za ruku a kráčeli příbojem do skal.

Zastavila u jednoho skalního hrnce, ve kterém se točila voda. Podívala se zvědavě na Rafana, jako by zvažovala, zda má vyslovit svou otázku. Nakonec se zeptala.

„Proč ses rozhodl pro zasvěcení tak pozdě?“

„Nechtěl jsem být čarodějem a učit se kouzla.“

„Změnil jsi názor?“

„Připojil se ke mně malý přítel, který nemůže bez magie existovat. Musím se naučit ovládat svůj sedmý smysl kvůli

němu.“

„To je dobrý důvod. Přístup blíž a dotkni se rukou hladiny. Máš schopnost vidět mimo čas. Tentokrát ti sice nemůžu slíbit, že to bude ryze příjemný pohled, ale máš možnost zahlédnout jeden klíčový okamžik svého života. Dívej se.“

Rafan se dotkl vody a ta se zklidnila a jako by zastavila. Rozeznal obraz mladého muže a uvědomil si, že je to on sám, ale o pár let starší. V ruce držel hůl moci a kousek od něj stál obrovský drak. Uviděl, jak proti němu letí ohnivý dech a hůl moci v jeho ruce shořela. Sehnul se a vyrazil proti drakovi. Mečem v pravé ruce sekl ze strany po soupeři. Ten uhnul a muž vymrštil i levou ruku, která také svírala meč. Ťal draka do křídla tak prudce, že mu skoro přesekl kost u ramene. Drak

vykřikl bolestí. Vyhrál jsi, schovej ten meč, udělám, co žádáš, zavolal a obraz se vytratil. Rafan se tázavě podíval na sirénu.

„Třeba ti tahle vědomost jednou pomůže,“ pokrčila rameny a kývla na něj, aby ji následoval. Přišli do malé zátoky. Voda byla průzračná a na dně ležely bílé a černé kameny.

„Tady mám pro tebe dárek,“ ukázala na kamínky, „smíš si vybrat tři, které se ti budou nejvíc líbit. Jen se musíš rozhodnout, jestli budou černé, nebo bílé, není možné je kombinovat.“

„Mám se pro ně potopit?“

„Samozřejmě. Jak jinak bys je chtěl získat? A ještě něco. Pokud zvolíš aspoň dva, které budou ku prospěchu nejen tobě, získáš i něco navíc.“

„Dobře,“ souhlasil Raf a chvíli přemýšlel, má-li se svléknout a zout, ale boty

už měl stejně mokré, proto se rozhodl skočit do vody tak, jak byl.

Jak se blížil ke dnu, uviděl, že kameny mají nápisy. Na bílých zahlédl slova jako SPOKOJENOST, ŠTĚSTÍ,

SMYSL PRO RODINU,

DIPLOMACIE, POROZUMĚNÍ,

LÁSKA K DĚTEM, PRACOVITOST.

Černé zase nabízely možnosti jako

SÍLA, CTIŽÁDOST, ÚSPĚCH, MOC,

RYCHLOST, STATEČNOST,

ABSOLUTNÍ PAMĚŤ, SCHOPNOST

VIDĚT PRAVDU... Po tom posledním

Rafan hrábl. Pak si ještě přibrál SÍLU

a váhal mezi RYCHLOSTÍ a PAMĚTÍ.

Náhle mu ale padl zrak na

SCHOPNOST UČIT SE a měl vybrá-

no. Jenže vtom zahlédl i kamínek

SCHOPNOST KOMUNIKACE...

Siréna si od něj vzala černé kameny.

Prohlédla si první z nich.

„Vybral sis schopnost vidět pravdu. Pozoruhodné. Smím vědět, co tě k tomu vedlo?“

„V poslední době jsem se setkal s lidmi, kteří vypadali čestně a důvěryhodně, a přitom jejich řeč zkreslila pravdu takovým způsobem, že mě to šokovalo. Kdybych tenkrát nebyl přítomen u události, o které se mluvilo, asi bych jim uvěřil. Byli tak přesvědčiví. Naštěstí tam byli i jedinci, kteří vše uvedli na pravou míru a ujistili radu, že při osvojení tulíka k žádnému podvodu ani intrikám nedošlo. Moc rád bych uměl rozpoznat pravdu od nepravdy.“

„Tak dobrá, ta schopnost je tvoje. Jen jestli uneseš i pohled sám na sebe,“ pozorovala ho zvědavě siréna.

Rafan chvíli mlčel a úsměv se mu vytratil z tváře. Pak povzdychl a podíval se na svou průvodkyni: „Máš prav-

du, není moc příjemné zjistit, že zatím nic nejsem, nic moc neumím, a mám naprosto nelogickou představu, že můžu ochraňovat přátele a spasit svět. Připraví mě pravda o všechny sny a iluze?“

„O některé ano. Teď zkus něco jiného. Dokážeš si vzpomenout na rodiče?“

„Vzpomínám si, jak se hádali, a já strkal hlavu pod polštář, abych je neslyšel. Otec trval na tom, že ze mě musí být druid. Matka na něj ječela, že jako kouzelník budu mít mizerný život v chudobě, že trvá na tom, abych vstoupil co nejdříve do armády a stal se vojákem. Nenáviděl jsem jejich hádky a zařekl jsem se, že nebudu ani kouzelníkem, ani vojákem. Potom nás otec opustil. To jsou vlastně jediné vzpomínky na dětství, které mám. Pak už si vybavuji jen život v Útulném domově.“

„A jak to vidíš teď?“

Rafan zdvihl oči a překvapeně se usmál: „Oni mě oba milovali. Chtěli pro mě to, co sami považovali za nejlepší. Měli mě rádi...“

„Tak vidíš, pravda může přinášet i pochopení a úlevu.“

Siréna otevřela dlaň s dalším zvoleným kamínkem.

„Schopnost se učit? To abys to měl snadnější ve škole?“

„No, to taky,“ pokrčil rameny Rafan, „ale rád bych se naučil i další jinodruhové řeči. Zatím umím jen trochu sirénsky. Můj tulík rozumí i tvorům, kteří nepoužívají jazyk v pravém slova smyslu. Taky bych to rád uměl, pokud se to dá naučit.“

„Schvaluji touhu učit se, ta schopnost je tvoje. A copak jsi zvolil do třetice?“

Siréna natáhla ruku s kamínkem nade-

psaným jako schopnost komunikace.

„O tom už jsme vlastně mluvili,“ podotkl Rafan dřív, než se ho stačila zeptat.

„Proč ne? Měj tedy i tuto schopnost. Je možná užitečnější než všechna bojová umění dohromady.“

„Bylo těžké si vybrat. Měl jsem pocit, že bych potřeboval všechno, co kameny nabízely.“

„Málokterá volba je jednoduchá, ale tvoje se mi líbí. Nevybral sis nic válečného, jako třeba sílu, rychlost, přesnost, schopnost ovládat zbraně, potěšil jsi mě. Přidám ti navíc dárek a doufám, že z něj budeš mít radost. Tuhle dovednost můžeš získat jen od sirény. Dávám ti schopnost dýchat a pohybovat se pod vodou. A dávám tuto schopnost i tvému malému příteli tulíkovi.“

Rafan se rozzářil: „Nevím, co na to říct. To je nádherný dar. Děkuji za nás

oba.“

„Užívej svých darů rozumně.“

„Vždy budu na straně dobra.“

„Co je dobro a co je zlo?“

„Dobro? Snad když jsou lidé spokojení a mají se dobře.“

„A zlo?“

„Trápení, krutost, nemoci, smrt...“

„Budeš krutost zabíjet nebo milovat?“

Která varianta se dá označit za dobrou?“

„Nevím. To je složité. Asi podle situace,“ zatvářil se Rafan zmateně.

„Nechci ti přednášet o životě, jen chci ukázat, jak je zlo a dobro propleteno navzájem. Jedno bez druhého nemůže existovat. Ti nejmoudřejší z nás říkají, že nejdůležitější je rovnováha. Měj to na paměti, až budeš váhat při důležitém rozhodnutí. A pokud si nebudeš vědět rady, nech rozhodnout srdce.“

„A co když to bude špatně?“

„Každý někdy udělá chybu. To je součást života. Jinak to ani nejde. Neboj se toho a vykroč pravou nohou.“

Rafan poslechl a všechno se s ním zatočilo.

Než se nadál, stál u východu. Byl plný dojmů. Hanka se Svátou právě přicházeli. Tulík seběhl z Hančiny ruky na zem a pelášil Rafanovi naproti. Vyšplhal hbitě po jeho kalhotách a košili a stulil se mu pod krk. Kníkal nadšením a vyčítal mu, že ho na tak dlouho opustil. Svátů kamarádovi podával jeho minci a Rafan hned zkoumal, zda má v nabídce magických škol Santarenu. Ohromně se mu ulevilo, když ji našel.

„Tak co, jaké to bylo?“ vyzvídala Hanka.

„Úžasné,“ vydechl Rafan, „až se trochu vzpamatuji, budu vám vyprávět. A co

vy? Co jste zatím vymysleli, jestli se můžu zeptat?“

„Obešli jsme kapitány lodí a máme průvodce. Barakuda jede do Dubovníku a odplouvá za dvě hodiny. Smíme se k ní připojit. Kapitán Raskin nám dokonce slíbil půjčit jednoho ze svých námořníků. Byl moc ochotný.“

„Opravdu? To se většinou nestává. Nezdálo se vám to podezřelé?“ zapochyboval Rafan.

„A já myslel, že nás pochválíš, jak jsme to skvěle vymysleli,“ zasmušil se Sváta.

„Víš co? Když je někdo cizí moc ochotný, tak to ve mně automaticky vzbuzuje nedůvěru. Raději vás pochválím až v Dubovníku.“

„Za pár dní tam jsme. Nepůjdeme si teď koupit něco na památku?“ loudil malý kamarád.

„A co Vron? Neozval se?“ otočil se Rafan na Hanku.

„Mluvila jsem s Plamem. Vron se objevil v matčině jeskyni. Jenže je paralyzovaný a prý je těžké odhadnout, kdy ho to přejde. Zatím nám nemůže pomoci, musíme si poradit sami.“

„Aha. Takže, Svatoušku, žádné utrácení! Peníze, co jsme si vydělali, budeme potřebovat na průchod veřejnou bránou.“

„A neměli bychom raději prodat loď?“

„Je snad tvoje, abys ji mohl nabízet k prodeji?“

„Dobře,“ rezignoval Svátá, „nebudeme utrácet. Jen snad něco malého k snědku, co říkáte?“

„Asi bychom mu měli něco dopřát,“ mrkla Hanka na Rafana, „jinak budeme zítra losovat, kdo z nás mu má posloužit jako potrava.“

„Oukej, s kusem chleba souhlasím.“

„Chleba?“ ohrnul Sváta nos, ale když ho Rafan sjel pohledem, raději zmlkl.

Hladová cesta do Dubovníku

Pomalu se prodrali tržištěm a došli ke své lodi. Na palubě seděl na třech malých sudech kulatoučký chlapík a vítal je vřelým úsměvem. „Já sem ňákej Franta Soudek a kapitán povídal, že mám tu vaši kocábku bezpečně hodit do Dubovníku. No tak jsem tady,“ hnal se k nim a každému hned podával ruku. Jeho úsměv byl každopádně nakažlivý.

„Jestli si chcete uložit zavazadla, tak vám ukážu kam,“ nabízela pohostinně Hanka.

„Jaký zavazadla, děvče? Já mám než tydle soudky a svůj kabát. Všechno ostatní, co nosím s sebou, se mi vejde do kapes. Ale stejně mi ukaž kajutu, abych věděl, kde si můžu zdřímnout.“ Na to, jak byl tlustý, se do podpalubí protáhl šikovně.

„Co mu říkáš?“ otočil se Svátá k Rafanovi.

„Na můj vkus je trochu moc rozložitý a trochu moc se směje.“

„Mně se docela líbí, je milej,“ oponoval Svátá.

Zpozorovali, jak na ně z Barakudy mávají, že je čas vyrazit na cestu. Franta Soudek se hbitě přesunul na palubu, kde kluci odvazovali a svinovali jisticí lana a připravovali loď k vyplutí.

„Hej, mládenci, to ani nebude žádný gáblík před cestou?“ halekal tlouštík zklamaně, ale pak přiložil ruku k dílu

i on a bez zjevné námahy vytáhl kotvu a pomohl Svátovi s plachtou, zatímco Rafan stál u kormidla a jejich malou loď, která zvolna nabírala vítr, šikovně vyvedl z přístaviště na moře. Tulík využil toho, že má Raf plné ruce, vyšplhal mu na hlavu a začal pro sebe splétat z vlasů pohodlný vyhlídkový pelíšek.

Krátce po vyplutí se všichni sešli na zádi, aby se poradili, jak si rozdělí služby a zorganizují práci v průběhu plavby. Jejich nový kulatý společník se nabídl, že vezme noční služby u kormidla.

„To víte, mládeži, já už spaní moc nedám, a hlavně nemám rád vedra přes den. Takže se klidně střídejte od rána do večera a já vám loď ohlídám v noci. Jestli to teda nevadí.“

„To bude super,“ souhlasil za všechny

Sváta.

Počasí jim přálo. Mírný vánek nadouval plachtu a loď klidným tempem brázdila mořskou hladinu. Odpoledne si ve vlnách za lodí hrálo hejno delfínů, ale před západem slunce se ztratili.

Hanka šla uvařit k večeři hrachovou kaši s uzeným a Franta Soudek zatím učil Svátu námořnické odrhovačky.

Zpívali tak nahlas, že Rafan se zoufalým výrazem utekl. Raději šel pomoci Hance do podpalubí a rozčiloval se, že tak falešný zpěv už dlouho neslyšel.

Dívka pro jejich nového strážníka vybrala největší talíř, co našla, ale ani tato velikost Frantu neuspokojila. Sváta poté, co snědl naservírovanou večeři, zašilhal po přídavku, ale neměl šanci. Kastrolu se zmocnil námořník. Vylízal vše do posledního drobečku a ještě se rozhlížel, zdali děti své porce dojedly.

„Mno, bylo to dobré, děvče, to se musí nechat, vařit umíš, ale na moji náuru,“ řekl a poplácal se po bříše, „to byla dost skromná porce. Příště vezmi na kaši větší kastrol. Takhle bych za chvíli ztratil sílu.“

„Když myslíte,“ zamrkala rozpačité Hanka.

„Dneska už to nech bejt, já se dorazím třeba sušenkama.“

Rafan stěží zadržoval smích, když viděl, jak Svátova zásoba sladkostí mizí v nenasytném strávníkovi. Malý kamarád jen nešťastně zíral na to boží dopuštění a nezmohl se na slovo.

Hanka námořníkovi nabídla čaj, ale on odmítavě mávl rukou s poznámkou, že má na palubě tři soudečky, které mu věnoval kapitán. Vzal si s sebou nahoru prázdný korbel a poté, co si do něj načepoval z jednoho soudku podivnou

břečku, usadil se spokojeně u kormidla. Děti zatím dole komentovaly Frantovu chuť k jídlu.

„Tedy, pánové,“ kroutila hlavou Hanka, „tohle nevypadá dobře. Obávám se, že déle než tři čtyři dny s našimi zásobami nevydržíme. S tak hladovou návštěvou při nakupování potravin Vron nepočítal.“

„Můžeme zkusit rybařit, pruty tu jsou, ale na úspěch bych moc nesázel,“ drbal se na bradě Rafan, „vidím to bledě. Jakmile dojde jídlo, bude do zpěvu leda tak našim žaludkům.“

Svátá po něm vyčítavě zašilhal a pečlivě vylizoval zapadlé drobečky z pytlíků po sušenkách. Občas některý drobeček přenechal tulíkovi, který mu pomáhal při přehrabování se v prázdných obalech.

„A až bude nejhůř, zanutujeme si spo-

lečně s Frantou,“ ušklíbla se Hanka.

„To má k humoru opravdu daleko,“ zakabonil se na ni mladší kamarád.

Další den rabování potravin pokračovalo. Franta Soudek si po obědě krátce zdříml a hned poté požadoval vydatnou svačinu, ačkoliv ho Hanka upozorňovala, že u nich nebývá zvykem svačit něco jiného než ovoce.

„To bych ztratil všechnu sílu, děvčico,“ odbyl ji a šel si otevřít tři masové konzervy, které měly být druhý den k obědu. Dívka rezignovaně pokrčila rameny.

Třetí den už na oběd zbylo jen pár brambor, do kterých Hanka zamíchala cibuli a opečené kousky z posledního proužku slaniny. Každému nandala na talíř polovinu toho, co obvykle, a Franta Soudek nevěřícně zíral na svůj díl. Měl sice víc než ostatní, ale vzhledem

k jeho apetitu toho bylo s bídou na dvě máchnutí lžící.

Všichni skromnou porci urychleně zhltili a zadívali se tázavě na Hanku. Ta jen pokrčila rameny.

„Už máme jen košík scvrklých jablek, čtyři cibule a pár mrkví.“

„To si děláš prču, ne?“ zadíval se na ni zuřivě námořník.

„Je mi líto, já vás varovala, že už toho moc k jídlu nemáme.“

„To není možné, vy se přede mnou snažíte něco schovat!“ obvinil ji.

„Klidně si zkontrolujte celou loď. Zůstala jenom kád' s vodou a to, co jsem jmenovala.“

„No to se na to můžu...“ začal být námořník sprostý a vypálil ven. Slyšeli, jak postupně prolézá všechny úložné prostory. Nakonec práskly dveře a Franta Soudek zapadl do své kajuty.

„Nejspíš už s ním žádná legrace nebude,“ vzdychl Svátá.

„Aspoň konečně víme, proč nám ho kapitán Barakudy tak ochotně hodil na krk,“ sebral Rafan tulíkovi lžící, kterou malý nezbeda vytrvale olizoval a kutálel po stole.

„Třeba by si ho mohli vzít na Barakudu zpátky...“

„Idealisto,“ zasmála se Hanka, „jsou rádi, že se ho zbavili.“

„Ale co budeme dělat?“ posteskl si Svátá.

„Co by? Hladovět! Zavzpomínáme si na Útulný domov. Tam se nám něco podobného stávalo každou chvíli, ne?“

„Jasně. To zvládneme. Za pár dní se nacpeme, až nám bude špatně,“ pokusila se Hanka zvednout morálku kamarádům i sobě.

Večer se námořník chopil kormidla

jako každý den, akorát se už neusmíval.

Ráno Rafana probudilo škrundání v žaludku. Venku sotva začalo svítat. Vyšplhal na palubu a rozhlédl se. Franta Soudek ležel na palubě a chrápal. Kormidlo bylo přivázané. Ale kde je Barakuda? Rafan námořníkem zlostně zatřásl. Ten zavrčel, vypadlo z něj pár nadávek a vyhrabal se na sedačku u kormidla.

„Hele, ztratili jsme se,“ konstatoval, když ani on neviděl doprovodnou loď.

„Dokážete nás dovést do přístavu i bez Barakudy?“ zeptal se podmračeně Rafan.

„Když mě nakrmíte, tak jo.“

„Dobře víte, jak na tom jsme. Vždyť je i ve vašem zájmu se co nejdřív dostat na břeh.“

„To je fakt. Snad to zvládnou. Hele, vem

to za mě a udržuj kurz. Já jdu odpočívat, abych to vydržel.“

Rafan vzdychl a posadil se ke kormidlu. Nedělal si o tloušťíkových schopnostech iluze, ale snad aspoň trefí do přístavu. Po východu slunce se zvedl vítr a loď zrychlila. K obědu Svátů přinesl kamarádovi jablko a přišel ho vystřídat. Obloha se nevlídně zatáhla a vítr nárazově škubal plachtami. Barakudu nezahlédli. Pozdě odpoledne zavládl klid, jen vlny přetrvávaly i v bezvětrí.

K večeri už nezbylo nic. Námořník byl nevrlý a tekutina ze soudků se přelévávala do jeho břicha o to rychleji. Děti se mu raději klidily z očí, aby nemusely poslouchat nářky a nadávky.

Svátovi začalo být nevolno, jak se loď v bezvětrí kymácela na vlnách všemi směry. Nakonec se mu přece jen poda-

řilo na chvíli usnout. Probudil se tvrdým dopadem na podlahu. Pokoušel se postavit, ale úhel podlahy se stále měnil. Málem znovu upadl, Rafan ho však zachytil a podržel. Všude byla tma, házelo to s nimi od stěny ke stěně. Schůdky našli jen po hmatu. Venku zuřila bouře, burácel víchř i hrom a vysoké vlny pohazovaly lodí. Pod svitem blesků se klukům podařilo vyšplhat na palubu. Kolem nich se valila voda a kymáčení lodi jim téměř znemožňovalo pohyb.

Rafan zapnul kapsu s tulíkem na oba kno_íky a z úchyty na stěně vyhákl klubko lana, které Hanka používala na sušení prádla. Jeden konec si přivázal kolem pasu, druhý hodil Svátovi, aby udělal totéž. Oba se opatrně propracovávali na zád' ke kormidlu. Franta Soudek tam nebyl. Kormidelní kolo se

točilo bez kontroly všemi směry. Rafan se ho pokusil ustálit, ale bylo to nad jeho síly. Vtom dorazil prudký větrný poryv, rozerval největší plachtu a v následujícím okamžiku praskl stožár. Zlomená část chvilku balancovala přes zábradlí, potom se nadul cár plachty, prasklo lano a stožár se překotil do moře. Uvolněná část lana švihla Svátů přes hlavu a spolu s plachtou přepadl přes vylomené zábradlí do vln. Rafan se vší silou držel kormidla, ale když mu uvázaný provaz prudce stáhl žaludek, omotal smyčku kolem hlavice u zábradlí. Vtom se přes loď převalila ještě mohutnější hora vody, hlavice povolila a Rafan cítil, jak ho vlna splachuje z paluby. Dál už kolem něj nebylo nic než voda. Začal k sobě přitahovat provaz a nahmatal tělo kamaráda. S hrůzou zjistil, že je v bezvědomí.

Objal ho zezadu a snažil se udržet jeho hlavu nad vodou. Po krátkém zápasu s vlnami ucítil, jak se Sváta pohnul a začal kašlat a zvracet. Loď se od nich vzdalovala. Boj s rozbouřeným vodním živlem byl vysilující.

I Hanku vyhodily vlny z postele. Uhodila se o stolek. Chvilku dezorientovaně tápala, ale další náraz ji vzpamatoval. Natáhla si kalhoty a stejně jako kluci se vypravila zjistit, co se děje. Nejdřív nahlédla do sousední kajuty. Kamarádi tu nebyli. Vyrázila tedy k výlezu na palubu. Než se jí povedlo vyšplhat po kluzkých a neustále zaplavovaných schodech nahoru, byla kompletně mokrá a potlučená. Blesk ozářil loď a Hanka nevěřila vlastním očím. Ze stožáru zbyl jen ostrý pahýl a jejich kocábka se nekontrolovaně zmítala ve vlnách. Opatrně postupovala až na zád.

Nikdo nikde. Nebyl tu ani námořník, ani Rafan, ani Svátá. Ohlédla se a spatřila, jak se na ni řítí masa vody. Zaklínila se do kormidla všemi končetinami a lapala po dechu. Jsem tu sama, uvědomila si překvapeně. Co se jim stalo? Kam se poděli? Z boku se k ní valila další hora vody. Nadechla se a snažila se udržet na místě. Co když...? Zaplavila ji vlna paniky. Vlastní nebezpečí nebylo nic proti představě, že se něco přihodilo klukům.

„Nepanikař, uklidni se,“ ozval se v její hlavě známý hlas.

Byl pro ni jako světýlko v temnotě:

„Plame, všichni zmizeli, umřeme tady, utopíme se.“

„Nesmysl. Přestaň se klepat a dobře se drž. Zkus najít Svátův komunikační krystal. Říkala jsi, že je jako zářivě zelená slza. Až se přežene vlna, tak to

zkus.“

„Vidím ho, já ho vidím, on žije.“

„Dokážeš mě na chvílku přijmout do svého krystalu?“

„Nevím. Zkusím to. Pojď ke mně.“

Do její mysli vstoupila dračí osobnost. Ačkoliv tu s ní Plam ve skutečnosti nebyl, ohromně se jí ulevilo. Už nebyla sama. Přihнала se další vlna. Hanka křečovitě svírala kormidlo a málem necítila ruce.

„Rafan taky žije, ale oba jsou dost daleko od lodi,“ oznámil jí drak.

„Jak to víš?“

„Už jsem přece s Rafem jednou mluvil, nepamatuješ? Umím tvým prostřednictvím najít jeho krystal.“

„On má taky krystal?“

„Pro dračí oči má každý jedinec se sedmým smyslem svůj krystal.“

„A co mám dělat? Sotva se držím,

nedokážu jim pomoci.“

„Možná by ses mohla pro jistotu něčím přivázat. Přece jen by bylo lepší, kdybys zůstala na palubě. Lod' vypadá bytelně a žádná bouře netrvá věčně.“

„Je to hrůza, tolik se o ně bojím...“

Rafan kuckal a prskal vodu, protože se pokusil nadechnout v nevhodný okamžik. A to mi siréna slibovala, že budu umět dýchat pod vodou, pomyslel si.

„Musíš dýchat jen uvnitř sebe a ne vdechovat vodu,“ napověděl mu v myšlenkách tulíkův hlas, „já to taky umím. Je to docela fajn, když je jeden zapnutý v kapse a celou dobu je pod hladinou.“

Rafan se zkusil zařídit podle tulíkovy rady. Fungovalo to. Svého přítele s námahou držel nad vodou, o plavání k lodi však nemohla být řeč. Když se zablýsklo, uviděl lod' zase o kousek dál. Napadla ho jediná věc, kterou by mohl

udělat. Ponořil obličej pod vodu a zavolal o pomoc. Sice pochyboval, že ho nějaká siréna v tomhle bouřlivém počasí uslyší, ale zkusit to musí. Nic dalšího pro jejich záchranu momentálně vymyslet nedokázal. Znovu zkontroloval kamaráda. Svátů sice dýchal, ale nespolupracoval. Stále ho musel držet, což bylo značně vyčerpávající.

Najednou ucítil, jak se o něj něco otřelo. Snad to není žralok, vyděsil se. Před ním se ale vynořil čumák delfína. Opatrně se ho chytil za ploutev. Delfín velice obratně oba trosečníky táhl směrem k lodi.

Zdálo se, že bouře začíná trochu polevovat. Hance se konečně podařilo vstát a najít vhodný kus provazu, kterým se zajistila. Vlny přestaly divoce přepadávat z různých stran jedna přes druhou a srovnaly se do dlouhých oblých hřbe-

tů. Marně se rozhlížela po hladině.

Kdyby nebylo Plama, asi by si troseč-
níků nevšimla.

„Blíží se k lodi, spust' jim z paluby žeb-
řík nebo lano,“ řekl drak a vytratil se
z jejího krystalu. Komunikační spojení
se přerušilo, ale Hanka se mezitím
vzpamatovala a konečně začala uvažo-
vat prakticky. Blesky ještě stále křižo-
valy oblohu, ale už ne přímo nad hla-
vou. Pak zahlédla plavce s delfínem.
Musela napnout všechny síly, aby
dokázala překlopit přes zábradlí stoče-
ný provazový žebřík nacucaný vodou.
Všimla si, že Rafan se Svátou zachází
jako s pytlím brambor. Shodila tedy
dolů ještě i lano, na kterém uvázala
smyčku. Dost se zapotila, než se jí
podařilo s Rafanovou pomocí vytáh-
nout bezvládného kamaráda na palubu.
Bouře se vzdalovala, ale vlny přetrvá-

valy.

Rafan přeřezal provaz, který ho poutal se Svátou, a rozeplnul kapsu s tulíkem. „Dokážeš poprosit delfína, aby se poohlédl, zda kolem není ještě nějaký další živý člověk?“ požádal maličkého přítele. Ten zaprskal, dvakrát kýchl a přikývl.

Hanka zatím prohlížela Svátu a našla na jeho hlavě velkou bouli. Jinak žádné vážnější zranění neměl. Zajistila jeho tělo, kdyby ještě přišla nějaká vlna, a otočila se k Rafanovi. Starší kamarád upřeně zíral přes zábradlí, a když přistoupila, ukázal na hladinu. Delfín k lodi vlekl tělo malého kluka. Hanka opatrně slezla dolů a přetáhla vyčerpanému plavci smyčku do podpaždí. Rafan táhl, ona tělíčko zesponu nadlehčovala, až ho dostali na palubu. Chlapec se nahoře posadil a složil hlavu do

dlaní. Vtom se objevil druhý delfín s dalším úlovkem. Tentokrát se jednalo o mladého muže. Když ho vylovený kluk uviděl, zázračně ožil a snažil se pomáhat při záchraně. Nebylo to ale zapotřebí. Muž měl dostatek sil, aby sám vyšplhal na palubu. Objal chlapce a plakal úlevou, že se jeho mladší bratr neutopil.

„Odkud vás to spláchlo?“ zajímal se Rafan.

„Z Barakudy. V podpalubí se nám utrhl náklad, loď se položila na bok a začala se potápět. Námořníci nachystali záchranný člun, ale když jsme se do něj spouštěli, přišla děsivá vlna a oba nás spláchla do moře. Už jsme se nedokázali dostat zpět,“ vysvětloval muž, „ještě, že nás ti delfíni dotáhli k vám. Je to jako zázrak.“

Dole pod lodí se ozvalo delfíní zaskře-

hotání. Dva mořští savci dotlačili k lodi soudek, kterého se držel kulatý námořník.

„Zaslouží si své jméno,“ s úsměvem konstatoval Rafan, když spouštěl lano, aby se muž dostal na palubu. Navzdory tomu, že Franta Soudek už dva dny nejedl, vyšplhal nahoru vlastními silami.

„Nikoho dalšího už nenašli,“ tlumočil tulík delfíní švitoření. Poděkovali svým zachráncům a začali uklízet spoušť na palubě. Bylo by otrava zakopnout a znovu skončit dole v moři. Bouře utichla a rozednilo se.

„Podívejte, břeh je na dohled,“ ukázal Franta Soudek k obzoru. Jenže loď byla plná vody, bez stožáru a bez plachty.

„To je v pohodě, vodu vyčerpáme,“ kývl námořník na Rafana a oba zmizeli v podpalubí. Za chvíli se díky ručnímu

čerpadlu začala valit voda pryč z vnitřku lodi.

Hanka s úlevou sledovala, jak mraky tvoří v dálce už jen úzkou temnou krajkou. Šla se podívat do kajut a přinesla na palubu deky. Byly sice vlhké, ale ne mokré. Dvě podala muži a zachráněnému chlapci, který se klepal zimou a nejspíš i prožitým šokem. Do další zabalila Svátů. Pak skočila zkontrolovat zásobu pitné vody a přinesla nahoru celý korbel. Zachránění se vděčně napili.

„Je mi líto, ale k snědku nemáme vůbec nic,“ omluvila se za nedostatek pohostinnosti, „až se trochu uklidní vlny, pokusím se uvařit alespoň čaj.“

„Nedělej si s námi starosti, jsme rádi, že jsme naživu,“ usmál se na ni mladý muž, který do obou dek zabalil svého třesoucího se malého bratra a tiskl ho

celou dobu k sobě.

Hanka omyla Svátovi obličej a zkusila mu trochu vody kápnout do pusy.

Zasténal a začal se probírat. Po chvíli se s její pomocí posadil. Dala mu ještě jednou napít.

„Asi budu zvracet,“ řekl a pokusil se postavit a dojít k zábradlí. Pomohla mu a držela ho, aby nespadol do neklidného moře.

„Tak to nejhorší jsme vypumpovali,“ oznámil Rafan, když se vynořil z podpalubí. „A koukám, že vy taky,“ zašklebil se, když viděl, jak jeho mladší kamarád zvrací. Posadil se vyčerpaně u kormidla, které jim teď bez plachet k ničemu nebylo. Hladina se uklidňovala a nad hlavu se jim nasunul pás modré oblohy.

„Kdes nechal Frantu?“ divila se Hanka.

„Došly mu síly, zrovna když šel kolem

své kajuty. Zapadl tam, svalil se na postel a usnul.“

„Máš představu, jak se teď dostaneme na břeh?“ zeptala se s obavou.

Pokrčil rameny: „To nemám. Leda jestli něco napadne Frantu, až se vzbudí.“

Najednou se z pásu modrého nebe vynořilo slunce. Hanka se rozhodla rozložit vlhké deky po palubě, aby uschly, a všimla si, že se i zachráněný chlapec konečně přestal třást.

Rafan jí náhle přestal pomáhat s dekami a zahleděl se do prázdna. Ani neznamenal, jak na něj ostatní nechápavě zírají. Do mysli mu značnou silou vstoupily obrazy symboličtyny. Pokud tomu správně rozuměl, bytost, která uslyšela jeho volání a poslala delfíny, nyní žádala, aby za ní hned přišel do vody u lodi. Jako v mátohách si zul boty a před nechápavými pohledy

ostatních se jal šplhat po provazovém žebříku k hladině. Tulík na jeho rameni se bleskurychle zahrabal do kapsy u košile.

„Co to děláš, Rafe?“ zeptala se s vážnou obavou Hanka.

„Žádný strach, jdu si jen promluvit s našimi zachránci,“ mávl na ni kamarád a skočil do moře.

Viditelnost pod vodou moc valná nebyla, ale přesto před sebou rozeznal tři sirény. Ta s nejdelšími vlasy mu pokynula a symboličtinou se zeptala, jestli delfíni našli a dopravili k lodi lidi, které hledal.

Usmál se a v plynulé sirénštině poděkoval a ujistil je, že jejich pomoc dorazila včas a že díky nim přežili bouři ještě další dva lidé.

„Ty nepotřebuješ dýchat?“ podivila se druhá siréna.

„Při zasvěcení jsem jako dárek dostal schopnost dýchat pod vodou.“

„To je velký dar pro člověka. Co si pamatuji, a já toho už pamatuji hodně, jen dva lidé před tebou obdrželi podobnou schopnost. Važ si toho.“

„Velice si toho vážím,“ ujistil nejstarší sirénu Rafan, „a ještě jednou děkuji vám i tvorům moře za rychlou pomoc a záchranu mých přátel.“

„A kam máte vlastně namířeno?“

„Než nás zastihla bouře, plánovali jsme dojet do Dubovníku, přístavu, kde je podmorský vyhlídkový tunel.“

„Ano, vím, které místo máš na mysli. Vítr vás poněkud odchýlil z trasy. Dřív než za dva dny se tam nedostanete.“

„Asi to bude trvat déle. Přišli jsme o stožár a naše loď teď nemá pohon.“
Siréna s nejdělsími vlasy se zamyslela.

„Pokud ti teď poskytneme ještě jednu

pomoc, bude to podle našich zákonů znamenat, že nám budeš zavázán jednou splátkou. Odhaduji tě na velice nadějného čaroděje, tudíž jsem ochotna ti nabídnout pomoc při dopravě vaší poškozené lodi na určené místo. Za to budeš muset v budoucnosti poskytnout pomoc siréně, která tě požádá o splátku. Asi neznáš naše zákony, takže tě musím varovat, že odmítnutí pomoci by ti u nás vyneslo přísný trest. Dobře si rozmysli, jestli ti naše nabídka stojí za případné potíže se splátkou v budoucnu.“

Rafan byl v rozpacích. Usilovně přemýšlel. Pokud se nedostanou včas do Santareny k zápisu, bude muset navštěvovat jinou magickou školu než jeho přátelé. Už teď je vlastně dost pozdě a kdoví, zda ještě zbyla volná místa. Ale za pokus to stojí. Snad jednou

nebude svého rozhodnutí litovat...

„Nemusíš mít obavy, že bychom po tobě chtěly něco nemožného,“ uklidňovala ho jedna ze sirén, když viděla Rafanovu nerozhodnost, „u nás je to běžný druh závazku. Nabídka ctihodné Del_ty Marely je pro někoho odjinud velkou poctou. Něco jako je u vás pozvání do rodiny, a zároveň, jak bych to řekla přesněji, vyjádřením důvěry.“

„Omlouvám se. Jen jsem zvažoval naši situaci a možnosti,“ polekal se Rafan, jestli je svým váháním neurazil.

„Neomlouvej se, je moudré přemýšlet o svých krocích.“

„Rozhodl jsem se přijmout vaši pomoc a budu vám zavázán splátkou do budoucna.“

Nejstarší siréna odněkud vylovila malou mušli a rozlomila ji na dvě poloviny. Podala mu jeden kousek bílé las-

tury.

„Tohle si schovej. Dokud je bílá, nic se neděje, ale když ztmavne, je to upozornění, že tě někdo od nás brzo zkontaktuje a požádá o splátku. Vlastně jsi od nynějška něco jako přítel mé rodiny.“ Instinkt Rafanovi říkal, že této siréně může důvěřovat, ale přesto se obával, co ho díky tomuto závazku potká. Na druhou stranu musel přiznat, že bez pomoci sirén by možná v moři nepřežil ani on, ani Svátá a že je fér, když se jim to někdy pokusí splatit.

„Teď se vrať na loď,“ řekla mu siréna, „pošlu ďasumovce, aby vás dopravil do přístavu. Je ještě mladý a divoký, tak se nepolekejte, pokud to s vámi bude trochu házet. Určitě vás ale bezpečně doveze až na místo.“

„Děkuji, ctihodná Del_ to.“

„A jaké je tvoje jméno?“

„Rafael Vron.“

„Tak šťastnou cestu, Rafaeli,“ popřála mu nejstarší siréna a spolu se svými družkami zmizela v kalné vodě.

Vynořil se nad hladinu a uviděl, jak ho všichni vyhlížejí přes zábradlí. Rychle vyšplhal nahoru.

„To je dost, žes vyplaval, musela jsem ostatní držet skoro násilím, aby tě nešli zachraňovat,“ uvítala ho Hanka vyčítavě, „zvlášť když jsem i já měla strach, jestli to tvé dýchání pod vodou opravdu funguje.“

„Jak vidíš, funguje perfektně,“ usmál se a zašilhal na tulíka, který si právě na jeho rameni pečlivě ždímal ocásek.

„Mluvil jsem se sirénami. To ony nám poslaly delfíny na pomoc.“

„Vážně? To je paráda,“ ozval se Svátá. Už se mu do tváří začínala vracet barva.

„Také slíbily, že naši loď dopraví do Dubovníku. Jen prý to asi bude divoká jízda. Nemáme se polekat, až s námi bude ďasumovec mávat.“

Sotva to dořekl, loď sebou cukla. Přítomní se chytali zábradlí a všeho, co měli po ruce. Vzápětí se rozjeli téměř neuvěřitelnou rychlostí proti vlnám.

„To teda zírám,“ radostně sledoval brázdu za lodí Sváta.

Z podpalubí jako zátka z láhve vylétl Franta Soudek: „Co se to sakra děje?“

„Vezeme se do Dubovníku, domluvil jsem podmorskou spolupráci,“ kývl Rafan směrem k vodě.

„U všech mořských ďasů! To nemůžeš člověka varovat? Lekl jsem se tak, že to spraví jen dvojitá večeře,“ rozčiloval se námořník.

„Pokusím se uvařit aspoň čaj,“ špitla Hanka a zmizela v podpalubí.

„To je jízda, co?“ kývl Svátá na zachráněného chlapce. Ten neodpověděl, jen se pokusil o zdvořilý úsměv.

„Nezlob se na něj,“ řekl muž, „má panickou hrůzu z vody. Vůbec nechtěl vstoupit na loď. Jenže na Ostrov volby se člověk jinak nedostane a náš otec trval na tom, že má nadání a že ho tam musím vzít. Vysvětlil jsem mu, že je plavba lodí bezpečná...“

„Tak to je fakt smůla, že vás potkalo ztroskotání,“ přikývl Svátá, „odkud jste?“

„Z Poluty. Víš, kde to je?“

„Jasně. Jednou jsme se tam byli podívat na závody.“

„Ano. Poluta je místo, kde se provozují snad všechny sporty na světě. Náš otec vyrábí sportovní pomůcky a na bídu si rozhodně stěžovat nemůžeme.“

„Já teď půjdu do druhého ročníku

magické školy v Santareně,“ otočil se Svátá zase na chlapce a podal mu ruku.

„Jsem Svatopluk Vron. A ty?“

„Dan Ferelli. U nás v rodině ještě nikdo do magické školy nechodil, tak nevím, co mě čeká,“ promluvil konečně hoch.

„Neztratil jsi při té bouři peníz, který ti dali na ostrově?“ zeptal se ho Svátá.

„Nevím,“ pokrčil rameny chlapec a sáhl si do kapsy u kalhot. „Neztratil,“ usmál se a ukázal ho Svátovi.

„Půjč mi ho,“ natáhl ruku Svátá a prohlédl si nápisy na minci. Trochu zklamaneč ji ukázal Danovi a jeho velkému bratrovi.

„Santarenu v nabídce nemáte, ale je tu Poluta. Můžeš se zapsat do školy u vás ve městě,“ vysvětloval.

„To je výborné,“ zaradoval se muž, „až bude tohle všechno za námi, pozvu vás

do Poluty. Asi nejhezčí je to u nás v době dračích slavností koncem února.“

„Taky se nemůžu dočkat, až tahle cesta skončí,“ vzdychl Svátů, „mám takový hlad, že co nevidět začnu okusovat vlastní boty.“

Dan se zasmál a na mladém muži se dala vypožorovat úleva, když jeho malý bratr začal mluvit a reagovat na dění kolem. Hanka přinesla konvici s čajem a každému podala hrnek.

„Brr, je hořkej,“ protestoval Svátů, ale pil.

„Kdybys v minulých dnech nevylízal cukřenku, mohl být sladký.“

„Těch pár drobečků, co zůstalo v cukřenke po Frantově návštěvě, by ho stejně neosladilo,“ ohradil se dotčeně.

„Už abychom byli v přístavu,“ vzdychl námořník a nalil si další hrnek čaje.

Síla ďasumovce musela být nevyčerpatelná. Zastavil jen na chvíli v noci. Druhý den před polednem dotlačil porouchanou loď až k přístavnímu molu, a aniž se onen zvláštní přítel sirén ukázal na hladině, bez jediného šplouchnutí zmizel, jako by ani neexistoval. Námořník s Rafanem přeskočili na molo a loď důkladně přivázali.

Zachariášova _nta

„Tak jsme v cíli, mládeži, přesně jak jsem slíbil, takže vystupovat,“ zahalekal Franta Soudek, když opřel o palubu spojovací lávku.

Nikdo si jeho řečí moc nevšímal a všichni spěchali na břeh. Až k nim voněla pečená ryba od nejbližšího stán-

ku.

„Počkat,“ zadržel je Rafan, když se chtěli vrhnout na jídlo, „kolik stojí použití veřejné brány do Santareny?“

„Nevím to přesně,“ řekl Ferelli starší, „ale odhaduji tak třicet tolejrů.“

„Proboha! Tolik?“ užasla Hanka.

„A my si za měsíc vydělali jen čtyřicet pět. A pět jsme utratili na ostrově.“

„Tak ať bránou projde jen Rafan a půjčí si u Zachariáše. V nejhorším si to pak u něj odpracujeme,“ navrhl Svátá.

„Jenže to nepůjde,“ zamítl jeho nápad Ferelli, „bez doprovodu dospělého vás projít nenechají.“

„Tak pošleme tady Frantu,“ napadlo Hanku.

Námořník vykulil oči a zašermoval rukama: „Ne, ne, já u vás skončil. Prachy, jak slyším, nemáte, takže já jdu navštívit kamarády v hospodě. Snad mi

někdo z nich zaplatí aspoň oběd. Mějte se skvěle a tak dále, Franta Soudek se s vámi loučí.“

Než mohli cokoliv říct, otočil se na podpatku a uháněl k hospodě rychlostí, kterou by od něj nečekali.

„Hm, Frantu zdá se nepošleme,“ pokrčila rameny Hanka, „už nám zbývá jenom pan Ferelli.“

„Já ale Santarenu vůbec neznám,“ ošíval se muž.

„To je to nejmenší,“ řekl Rafan, „všechno vám vysvětlíme, do písku můžeme namalovat plánek. Horší bude přesvědčit Zachariáše, aby vás vyslechl. Pokud se vám podaří vysvětlit mu naši situaci, všechno bude v suchu.“

„Je tu ještě jedna možnost,“ nepřestával Ferelli hledat vhodnější variantu, „na své jméno si mohu zažádat o půjčku. Za tři čtyři dny bychom mohli mít

prostředky na to, abychom bránou prošli všichni.“

„Tři čtyři dny?“ zavrtěl nesouhlasně hlavou Rafan. „To je moc dlouho, potřebuji být v Santareně dřív, jinak nestihnu zápis do školy.“

„Udělej to pro ně,“ zatahal svého dospělého bratra za košili Dan, „já tu s nimi zatím počkám.“

„Dobrá,“ rezignoval muž, vzal si nabízené peníze a vyrazil k veřejné bráně. Ještě jednou si zopakoval všechny pokyny, které od dětí obdržel, a vydal se na cestu.

„Klika, že tu není takový nával jako minule,“ řekl Svátů a snažil se nevidět všechny dobroty, které se kolem prodávaly. Rafan se nad ním smíloval a koupil velikou suchou bagetu, kterou rozdělil na čtyři díly. Hanka si dvakrát kousla, pak prohlásila, že se jí asi scvr-

kl žaludek a dala zbytek Svátovi. Ten se blaženě vrhl na čerstvé pečivo.

Posadili se na lavičku. Nezbývalo jim než čekat.

„A co když zabloudí a nenajde Domov snů?“ strachoval se Svátá.

„Neboj se, brácha si dovede poradit, co nevidět bude zpátky,“ uklidňoval ho Dan.

Po dvou hodinách z nich konečně nervozita spadla. Z brány vystoupil Zachariáš. Děti ho radostně objímaly a trpaslík je dobrácky poklepával po zádech a zubil se.

„Doufám, že jsi na našeho posla nevzal sekeru,“ dobíral si ho Svátá.

„Sekeru ne, jenom takový malý nožík. Myslím, že jsem ho ani nevyděsil,“ mrkal na ně spiklenecky trpaslík.

„Nožík, jo?“ polkl těžce Ferelli. „Držel mi meč u krku a podezíral mě, že jsem

vám ublížil.“

„Se to vysvětlilo, ne?“ dobromyslně se ušklíbl Zachariáš a podal Ferellimu malý váček převázaný provázkem.

„Tohle je pro vás na cestu do Poluty. Jak jsem pochopil, taky jste o všechno přišli. Tady totiž půjčují peníze na neuvěřitelně zlodějskej úrok. A ještě jim to trvá skoro týden.“

„Ale to nemůžeme...“ zakoktal se Ferelli.

„Copak jste se právě nepoučil, že trpaslíkům se neodporuje?“ zaškaredil se na něj Zachariáš. „Berte a koukejte zmizet. My taky pospícháme.“

„A vy, ztracené ovečky, hybaj do Santareny!“ houkl trpaslík na Rafana, Hanku a Svátů a šel zaplatit průchod bránou.

„Jsme vašimi dlužníky,“ řekl Ferelli.
„Přijedte nás navštívit do Poluty,“

usmíval se při loučení Dan.

„Takže Vrona vyhmátlo oko Bdělých?“
chechtal se trpaslík, když mu líčili, jak
a proč do téhle šlamastyky spadli.

Nakonec společně prošli bránou a při-
vítalo je důvěrně známé město.

„Tak, mládeži, co nejdřív? Jíst, nebo
k zápisu do školy?“ obrátil se na ně
jejich vousatý průvodce.

„K zápisu,“ zazněly dva hlasy.

„Jíst,“ snažil se je přehlušit ten Svátův.

„Dobře, tak nejdřív ke škole,“ kývl
Zachariáš a nasadil ostré tempo k nej-
bližší zkratce.

Před zápisovou halou byla fronta a lidé
v ní neklidně přešlapovali. Postavili se
za posledního a poslouchali, co se
povídá.

„Už prý mají jen poslední tři místa,“
nesla se šeptanda zepředu.

„To by byla fakt smůla,“ nakukovala

nepokojně Hanka přes ramena čekajících.

Ještě o kousek postoupili. Před nimi se tlačilo pět zájemců, když se ve dveřích síně objevil ředitel školy Sirten Bellaso a oslovil je.

„Je mi líto, vážení, už máme plnou kapacitu žáků. Ale vy, kteří tu momentálně stojíte, se můžete přihlásit alespoň jako náhradníci, kdyby někdo vypadl.“

„A jaká je pravděpodobnost, že někdo vypadne?“ zeptal se muž před nimi.

„Bohužel jen nepatrná.“

„Jasně, jak jinak!“ zavrčel jeden čekající a vystoupil i s dcerou z řady. „My se radši přihlásíme jinam.“

Pak ještě opustili místo rodiče se synem a před vchodem zůstali tři zájemci. Rafan byl z nich poslední.

„Jen se přihlas,“ postrčil ho Zachariáš

a jeho velká ruka chytila Svátů za rameno, „ a ty počkej se mnou venku.“ „Ty s námi nejdeš?“ podivila se Hanka a přemýšlela, jestli trpaslík náhodou nemá kvůli něčemu zakázaný vstup do síně.

„Já na ty magický srandičky nejsem zvědavej,“ odsekl trpaslík a postrčil ji za Rafanem. Pak popadl Svátů za ruku a přitočil se s ním k hloučku, který diskutoval s ředitelem školy. Jedním okem zkontroloval, jestli jsou Rafan s Hankou už uvnitř, a když viděl, že ano, přistoupil blíž k řediteli.

Jedna obyčejně oblečená žena na něj stále dotírala svými dotazy: „A když se ukáže, že někdo na vaše požadavky nestačí a musí ze školy odejít, co potom má? Dá se takový pobyt uvádět jako dosažené vzdělání?“

„Všechny dotazy vám zodpoví vaše

školní hodinky. Stačí jen dotknout se jich prstenem a zeptat se,“ odpověděl Bellaso zdvořile, ale bylo vidět, že ho dotazy obtěžují.

„Prý vaše škola vychovala několik kouzelníků, kteří později získali tulíka, je to pravda?“ nadhodil Zachariáš otázku nejlídnějším tónem, jaký svedl.

„Ano, to je pravda,“ otočil se k němu se zájmem ředitel, protože na tohle téma hovořil pravidelně a rád. „Absolventi naší školy mají vynikající úroveň a někteří z nich získali povolení k osvojení tulíka. Musím skromně dodat, že většina si ho opravdu osvojila. Naši žáci jsou v těch nejlepších a nejzkušenějších rukou.“

„To je škoda,“ promnul si vousy Zachariáš.

„Prosím?“ nepochopil jeho poznámku ředitel.

„Říkám, že je škoda, že je můj svěřenec až jako třetí náhradník. On totiž už tulíka má, jenom mu chybí náležité vzdělání. Zdálo se mi, že vaše škola by mu mohla poskytnout to nejlepší.

Bohužel jsme se sem dřív nedostali.

Asi budeme muset najít nějakou jinou školu, kde odchovali kouzelníky pečující o některého z těchto vzácných průvodců čaroděje.“

„Má tulíka, a ještě není kouzelník?“

zbystril pozornost ředitel. „Opravdu se to stalo? Něco podobného jsem sice zaslechl, ale nevěřil jsem, že je to možné. Vskutku je to on?“

„Jasně. Zachránil tulíkovi život a tulík už u něj zůstal,“ neudržel se Svátů, aby taky něco neřekl, „chtěli, aby ho vrátil do rezervace, ale tulík ho odmítl opustit. Tak se teď brácha kvůli tomu musí stát kouzelníkem.“

„Aha, rozumím. To je velmi, velmi zajímavé,“ usmál se ředitel.

„Škoda že jsme nepřišli včas,“ zesmutněl Svátá, „brácha moc toužil dostat se do stejné školy jako my. Kvůli tulíkovi nemůže zůstat bez vzdělání ani čekat další rok. Bude si muset najít jinou školu.“

„Uznávám, že sourozenci by měli zůstat pohromadě. To je zapeklitá situace. Ale víte co, podívám se, zda by se nenašlo nějaké řešení téhle nešťastné záležitosti. Do tří dnů vám dám vědět, jestli bude moci zůstat v Santareně, nebo ne. Myslím, že by ten chlapec opravdu potřeboval získat to nejlepší vzdělání. Poradím se se školní radou a v každém případě se vám ozvu. Zatím prosím vydržte a nezapisujte ho jinam, ano?“

„No, tři dny nás snad nezabijou,“ při-

kývl po krátkém zaváhání Zachariáš,
„jste moc laskav, že vás neobtěžuje
zabývat se takovou drobností.“

„Vždycky mám na mysli především
dobro dětí,“ usmál se ředitel oslnivě na
kolemstojící, „teď mě prosím omluvte,
mám ještě jisté povinnosti, které
musím osobně vyřídit, než znovu začne
škola.“

„Tak pojd,“ řekl tiše trpaslík Svátovi,
„udělali jsme, co se dalo. A hele! Kou-
kám, že už se zapsali.“

Ode dveří na ně mávala Hanka s Rafa-
nem.

„Nezoufej, třeba se stane zázrak,“ utě-
šovala dívka smutného Rafana.

„Smůla, že na zázraky nevěřím,“ ušklí-
bl se a pohladil tulíka, který se mu
konejšivě tiskl ke krku, „tolik jsme se
snažili, a nakonec jsme přišli pozdě
o pět lidí. To je vážně k vzteku.“

„A na intriky věříš? A na lidskou touhu být středem pozornosti?“ zeptal se trpaslík.

„Jistě. Jenže to není žádný zázrak.“

„Možná ne, možná ano,“ ušklíbl se Zachariáš, „vsadím slavnostní večeři proti suché housce, že ti do tří dnů přijde oznámení, že jsi přijat na školu v Santareně.“

„To myslíš vážně?“ podíval se Rafan na trpaslíka se směsicí nedůvěry a naděje.

„Smrtelně vážně,“ usmál se potouchle Zachariáš a mrkl na Svátu, „a teď pojdte domů, ať neumřete hlady.“

Hned po jídle a koupeli děti odpadly a spaly nepřetržitě až do oběda dalšího dne. Hanku probudilo cukání přívěsku, což byl neklamný signál, že s ní chce mluvit její dračí přítel.

„Copak je, Plame? Děje se něco?“

navázala okamžitě kontakt.

„Jen mě zajímá, jestli jste v pořádku.“

„Teď už jsme naprosto a dokonale v pohodě. Jen jsme v Dubovníku nechali u mola poškozenou loď. Snad si s tím Vron poradí, až bude zase v kondici. Jak mu je?“

„Ještě stále je bez magie, což znamená, že je téměř na umření. Ale neboj se, matka říká, že ho to přejde. Má o vás starost a vyčítá si, že byl neopatrný. Jsem rád, že pro něj mám dobrou zprávu. Tak se mějte fajn,“ řekl drak.

„Ty taky,“ mentálně ho pohladila Hanka a pak se slastně protáhla v pohodlné posteli. Bylo skvělé se takhle dosyta vyspat. A ve společném pokoji určitě čeká i něco dobrého k snědku. Oblékla se a vyběhla z ložnice. Rafan už byl vzhůru a hrál si s tulíkem. Zauzloval tkaničku od bot, potom

hodil přes tulíka ručník, aby nic neviděl, a tkaničku schoval. Tulík ji okamžitě začal hledat, a jakmile ji objevil, hbitě rozvázal všechny uzly a snažil se být hotový dřív, než Rafan zauzluje další šňůrku.

„Jdeš akorát na oběd,“ usmál se Rafan, „dnes máme smažený květák.“

„Opravdu? Ňam, po tom bych se utloukla. Myslím, že dneska sním i Svátovu porci.“

„Já tě slyším, Hanko! Být tebou, tak takové věci ani neříkám nahlas,“ ozvalo se z ložnice jejich mladšího kamaráda.

„Prima,“ přistoupila dívka k troubě s jídlem, „můžeme servírovat.“

Po obědě projevil tulík zájem hrát si i s Hankou. Snažil se jí zacuchat vlasy a nenechat se při tom polapit. Byl neuvěřitelně šikovný a Hanka ho podezíra-

la, že je to pro něj něco jako trénink rychlosti.

„Říká, že máš pravdu,“ oslovil ji Rafan.

„Cože?“

„Plavík říká, že máš pravdu, že se takhle snaží trénovat svou hbitost. Taky řekl, že tě má rád.“

„To je od tebe moc milé, mrňousku,“ pomazlila se s tvorečkem, který se od ní konečně nechal chytit.

„Nepůjdeme odpoledne do knihovny?“ dožadoval se Svátá.

„Ty už zase nemáš co číst?“ podivila se Hanka.

„No, hlavně bych se rád koukl do oddělení magické teorie. Teď po ukončení první třídy nás tam pustí.“

„Já bych si šla raději zalétat na prkně, dokud je hezky. Do knihovny můžeme třeba zítra. Co ty na to, Rafe?“

„Taky bych si zalétal, ale ve městě je létání zakázáno a v areálu bychom nechali zbytek peněz, co máme. Asi bychom se měli zamyslet nad tím, jak jimi plýtváme.“

„Plýtváme?“ podívala se po něm Hanka s kyselým obličejem.

„Představ si situaci, kdyby Vron a dračice zmizeli z našeho života a my bychom si najednou museli poradit sami. Možná by nás škola učila bezplatně. Ale dokázala by sis vydělat na jídlo a ubytování? Nebo by ses vrátila do dětského domova?“

„Dětský domov už nikdy!“ V téhle věci měla Hanka jasno.

„Takže bys někde po večerech a nocích myla nádobí nebo uklízela a ráno pak hupky dupky do školy?“

„Asi ano. I když si neumím představit, jak bych stíhala úkoly, kdybych někde

musela makat. To by se mi fakt nelíbilo. Proč nás sakra nutíš přemýšlet o takových nepříjemných věcech?“

„Mám pocit, že nás Vron moc rozmazuje. Jednou přijde den, kdy za nás přestane platit, a my bychom měli uvažovat

o tom, jak se postavit na vlastní nohy. Co chceme v budoucnu dělat? Čím se budeme živit?“

„Co tě to najednou popadlo klást takové otázky?“ mračila se Hanka, ale pochybnost byla zaseta. Chtě nechtě se zamyslela nad tím, co umí a co by chtěla za pár let dělat.

„Promiň,“ pokrčil omluvně rameny kamarád, „asi mě ovlivňuje to, co jsem dostal při zasvěcení. Potřebuji teď o věcech víc přemýšlet.“ „Pojďme tedy do knihovny,“ vzdychla Hanka, „tu máme díky škole zadarmo.“

Rafan jí položil do vlasů tulíka. Proti své vůli se musela usmát a zahrnala myšlenky na nejistou budoucnost. Teď jsou tady, nic jim nechybí a ještě mají prázdniny, venku je nádherný den a není záhodno si ho kazit špatnou náladou.

„Hele, Plavíku,“ přendala se smíchem malého tvorečka na Svátovu hlavu, „hnízda z vlasů si trénuj na někom jiném.“

Třetí den po jejich návratu se rozbalila rulička pergamenu, který dostal Rafan při zápisu do školy. Na dosud prázdné ploše se náhle objevilo úřední sdělení: Oznamujeme vám, že Rafael Vron byl přijat na magickou školu v Santareně. V kanceláři budovy, kde probíhal zápis, si laskavě vyzvedněte školní hodinky, pomocí kterých zjistíte všechny další potřebné informace. Po jejich převzetí

se na Rafaela Vrona vztahují všechna práva i povinnosti žáka této školy. Sírten Bellaso

„Tak se to povedlo,“ rozzářila se Hanka, „dlužíš Zachariášovi suchou housku.“

„Jupí, máme nového spolužáka,“ zajásal Svátá. Za ocásek vytáhl tulíka z pytlíku oříšků a podal ho Rafanovi. „Dneska se ruší hry, sportování i knihovna a jdeme vyzvednout hodinky.“

Rafan střídavě upíral oči na pergamen a na kamarády: „Já tomu nemůžu uvěřit. Zachariáš měl pravdu. Vážně dokázal ředitele přesvědčit, aby mě přijal.“ Děti nelenily a okamžitě vyrazily do města. Netrpělivě přešlapovaly před kanceláří, kde jejich kamarád vyřizoval formality. Když se vrátil, jeho ruku zdobily šedomodré školní hodinky.

„Tak ukaž,“ dožadoval se Svátá.

Po dotyku prstenu se nad hodinkami zavlnila sličná siréna s dlouhými zelenými vlásky.

„Zeptej se na něco, třeba na to, kolik žáků bude ve vaší třídě?“ naváděl ho Svátá.

„A proč?“ podivil se Rafan.

„Jen tak. Zeptej se.“

„Tato první třída má dvacet tři studentů,“ zpěvavě odvětila hodinková siréna.

„Náš trpaslík je vážně koumes,“ řekl uznale Svátá, „nevěřil bych, co zmůže pár obyčejných slov.“

„On přece ředitele nepřemlouval, aby mě přijal. Nebo jsi nám neřekl všechno?“ zadíval se podezíravě na mladšího kamaráda Rafan.

„Naopak. Zachariáš řediteli řekl, že si budeš muset najít jinou školu. Jenže před tím mu nasadil do hlavy, jaká to bude pro školu reklama, když bude mít

mezi svými studenty jednoho, který má osvojeného tulíka.“

„To ale nebylo moc férové vůči ostatním,“ přestal se usmívat Rafan.

„Co blázníš? Kvůli tobě přece museli přijmout i ty dva náhradníky, co stáli před námi. Další dva, kteří by neměli šanci se sem dostat, dnes obdrželi stejně radostnou zprávu jako ty. To je skvělé, ne?“

„Upřímně řečeno,“ usmál se zase naplno Rafan, „je to zázrak.“

„Tak pojďte!“ kývla na ně Hanka.

„A kam?“

„No přece za Zachariášem. Zaslouží si, abychom se s ním o tu radost podělili.“

„Jasně,“ rozzářil se Rafan, „musím se ho zeptat, jakou suchou housku má nejraději.“

Trpaslík se upřímně radoval s nimi.

Rafanovi doporučil, ať si suchou hous-

ku strčí někam, že on, Zachariáš, jim vystrojí takovou hostinu, na kterou budou vzpomínat celý školní rok.

Dva dny po večeři se Zachariášem, u které Svátá prohlásil, že je absolutně přejedený, se objevil Vron.

„Jsi zpátky?“ zaradovala se Hanka a běžela ho obejmout.

„Moc se omlouvám za problémy, do kterých jsem vás dostal,“ řekl kouzelný džin, „pokusím se vám to vynahradiť.“

„To není třeba,“ mávla rukou Hanka, „vlastně jsme si uvědomili, jak je skvělé, že můžeme studovat a nepřemýšlet nad tím, jak zaplatit jídlo a bydlení.

O ostatním nemluvě. Vyřid' své paní, že si toho vážíme.“

„Potěší ji to.“

„Taky jsme ale zjistili, jak jsme bez tebe bezradní a nepřipravení na život. Nevím, jak bychom si sami poradili.“

„Pro jistotu nechám u Zachariáše prostředky, které by vám umožnily absolvovat školu, i kdybych s vámi nebyl, a něco navíc pro každý případ.“

„To víš, že Rafa přijali na školu?“

„Vím, Plam mi vždycky všechno hned řekl. Musím Zachariášovi poděkovat. On byl vždycky liška podšitá, ale tohle zařídil naprosto elegantně.“

„S kým to mluvíš?“ vystrčili kluci nos ze svých pokojů, kde si četli.

„Vrone? To je paráda, že jsi zpátky,“ radoval se Svátá, a dokonce i Rafan se potěšeně usmíval.

Ve zbylém týdnu prázdnin jim Vron dopřával zábavu i sportovní vyžití všeho druhu. Akorát Svátá občas protestoval a raději zůstal doma a četl si. Jednou večer přišel za Hankou s knížkou o magických bytostech.

„Tohle si poslechni, to je zajímavé:

Kouzelný džin je bytost, která si odpývá trest za obzvlášť těžké provinění. Musí naprosto ve všem poslechnout svého pána.

Pokud její pán zemře nebo této magicke bytosti zadá úkol, který nedokáže splnit, vrací se potrestaná duše zpět do láhve, která slouží jako vězení, a tam čeká, až ji najde nový pán. Během čekání trpí za všechny své hříchy a prožívá největší bolest, kterou kdysi svým jednáním způsobila jiným. Bytost v podobě džina má jen nepatrnou naději, že se vykoupí ze své nekonečně bolestné a beznadějně existence.“

„A dál?“ dožadovala se Hanka pokračování.

„Víc už tady o kouzelných džinech nepíšu. Jen tuhle krátkou větu a to, že jsou velice vzácní a že je těžké je najít.“

„Co kdybychom si půjčili nějakou knížku, kde toho píšou o džinech víc?“

„A co si myslíš, že celou tu dobu, co víme, kdo Vron je, v knihovně dělám? Jenže najít něco konkrétního je velice těžké. Tohle je první faktická informace, kterou jsem objevil. Vron o sobě mluvit nechce a Plamovy matky bych se zeptat neodvážil.“

„Zkusím vyzpovídat Plama, jestli něco neví,“ řekla Hanka, „asi bych toho opravdu měla o Vronovi vědět víc, zvláště když mi přísahal. Už jsme zjistili, že Bdělí ho dokážou najít na dálku a že ochránce ho může zneškodnit. Také má do některých míst omezený přístup. Myslíš, že se trápí, i když je s námi?“

„Nevím. Ale asi udělal něco zlého, kvůli čemu si trest zaslouží.“

„A jak víme, že zrovna tahle knížka

říká pravdu? Sám jsi přiznal, že o kouzelných džinech existuje málo údajů.“

„Tohle je odborná encyklopedická kniha. Já bych jí věřil.“

„Já ne,“ odsekla Hanka.

„Je to hrozná představa, že ten, koho máme rádi, udělal v minulosti něco strašného...“ pokýval smutně hlavou Svátá.

„Vůbec si to neumím představit,“ řekla tiše Hanka a měla na kamaráda vztek, že s něčím takovým za ní přišel. Ale na druhou stranu, pokud byla informace v knize pravdivá, znamená to, že být kouzelným džinem je sice jeden dlouhý nekonečný trest, ale existuje i možnost se z toho dostat. Pomalu se smiřovala s novými fakty a začala o nich přemýšlet.

„Vron je pro nás pořád zdrojem překvapení, že?“ sebral Svátá knihu

a nechal Hanku jejím myšlenkám. Hanka o tom dumala celý zbytek prázdnin. Před časem Vronovi nabídla důvěru a přátelství. Ptala se sama sebe, zda mu stále ještě důvěřuje. Představila si to nejhorší, co dokázala, jak mučí lidi a vraždí děti. Mohl se změnit teď, když musí plnit příkazy toho, kdo našel jeho láhev? Lituje toho? Určitě ano, vždyť sám řekl, že kdysi udělal velkou chybu. Nakonec zjistila, že mu důvěřuje. Nějaký vnitřní instinkt jí napovídal, že ta důvěra je oprávněná. Ať je to, jak je to, ona bude na jeho straně. Jen by potřebovala trochu víc informací...

Zase do školy

A najednou tu byl první školní den.

Oblékli si slavnostní šaty, vzali zavazadla a vyrazili společně ke školním bránám. Hanka i Svátá se rozhodli využít možnosti bydlet společně s mladším sourozencem, který chodí do první třídy a musí být ubytován ve škole.

„Tak jdeme na to, prvňáčku,“ dal Svátá staršímu kamarádovi přednost při vstupu do školní kabinky. „Přeješ si rodičovský doprovod?“ zeptal se Rafana Vron.

„Určitě,“ překvapil Vrona svou odpovědí Rafan, „když jde jeden do první třídy, potřebuje někoho dospělého jako oporu.“

„Jak si přeješ,“ usmál se kouzelný džin a nastoupil k nim. Školní am_ teátr se zaplnil žáky a doprovázejícími.

Úvodní proslov ředitele a jeho zástupkyně se zdál Hance stejný jako loni. Po oficiálním přivítání většina žáků zmize-

la na hostinu, ale Hanka se Svátou čekali, až Rafan projde úřadováním. Musel zažádat o povolení chovat ve škole tulíka a o povolení vzít si do pokoje starší sourozence, i když tentokrát to byli sourozenci spíš mladší. „No konečně,“ oddechl si Svátá, když společně vyrazili do zahrady, kde se podávalo pohoštění. Vron jim popřál šťastné vykročení do školního roku a opustil je. Tulík vyšplhal Rafanovi na hlavu, aby měl lepší rozhled, a od té chvíle neměli na hostině chvíli klidu. Pořád se kolem rojili lidé, kteří chtěli tvorečka aspoň zahlédnout. Přicházeli spolužáci se žádostí, aby si ho mohli pohladit nebo podrbat. Po čase byl Rafan takovým zájmem znechucen a uvítal, když slavnost skončila a hodinky ho zavolaly k jeho profesorce. Byla to starší elegantní dáma

a všude se představovala jako Viola Spanilá. Nikdo netušil, zda je to její skutečné jméno, a občas se o tom mezi žáky vedly dlouhé diskuze. Její kolega profesor Thajan žáky akorát pozdravil a hned zmizel. Nikdo se nedivil, bylo všeobecně známo, že hrozně nerad žákům vysvětluje základní funkce školy a jen s krajním sebezapřením odpovídá na organizační otázky.

Když se děti konečně sešly ve svém novém pokoji, připadalo Hance, že bydlí ve stejném místě jako loni. Kluci si vybrali postele poblíž skříňky s občerstvením a ona obsadila postel hned vedle okna, kde měla výhled na terasu a na hvězdy.

Copak jim asi tenhle rok přinese nového? Oslovila své hodinky, aby zjistila, jaké zájmové kroužky jsou letos k dispozici. Bylo tu hned několik možností,

které ji zajímaly. Určitě se znovu přihlásí na supervolon, pak tu byl trénink cest nechráněnou bránou a nově byl v nabídce kurz drakonštiny. Zajímala by ji i mystika kamenů, ale obávala se, aby si nenabrala víc aktivit, než zvládne. Všimla si, že kluci ji napodobili a také vybírají z nepovinné nabídky. Nakonec se ukázalo, že na procházení bran se přihlásili všichni, na supervolon a drakonštinu jen ona a Rafan, zatímco Sváťa zvolil experimentální skleníky, praktické léčitelství a dějiny jinodruhových společenstev. Pak je hodinky zavolaly do tříd. Profesorka Ferinová je uvítala ve druhém ročníku a seznámila je s rozvrhem. Mezi novými předměty bylo praktické kouzlení, léčení nemagických živočichů a komunikační techniky.

„Na techniku procházení bránami se

přihlásilo větší množství zájemců, než jsme čekali. Pokusíme se pro vás připravit tréninkový rozvrh. Jinak bych vás chtěla upozornit, jak naše cvičná brána funguje. Aby člověk prošel nechráněným prostorem, je nutné psychicky obalit své tělo ochrannou blánou. To vám přesněji vysvětlí instruktor při prvním pokusu. Pokud vejdete do brány správně, ocitnete se u východu a je vám započten bod. Až nasbíráte padesát bodů, získáte osvědčení způsobilosti. Pokud neprojdete se správnou ochranou, hodí vás brána zpět a chvíli budete dezorientovaní. Proto budete trénovat ve dvojicích nebo trojicích, abyste bránu náležitě využili.“

Když třídnická hodina skončila, kývla Ferinová na Hanku a Svátů: „Co květiny? Vezmete si je zase na starost?“
„Jasně že jo,“ vesele odpověděl Svátů

a Hanka přikývla.

„To jsem ráda. A pokuste se letos chovat způsobně,“ usmála se profesorka a propustila je.

Večeři si objednali na pokoj, aby mohli nerušeně diskutovat o prvních dojmech.

Rafan byl k překvapení svých kamarádů zamračený a rozladěný.

„Copak?“ zeptal se Sváta. „Budeš mít doučování ze čtení a psaní, že se tak mračíš?“

„To ne, ale profesorka mi oznámila, že výcvik v procházení bránou se týká až žáků od druhých ročníků, takže mám nejspíš porouchané školní hodinky, když připustily, abych se přihlásil.“

„To se mi nezdá. Jen jestli si ta tvoje květina Spanilá nevymýšlí. A kvůli tomu se mračíš?“

„Celou dobu mě napomínala a nakonec

řekla, že budu muset nechávat své zvíře v kleci nebo doma, neboť nepřípustně vyrušuje.“

„On Plavík vyrušoval?“ usmála se Hanka.

„To si piš,“ vzdychl Rafan, „obíhal lavice všech mých spolužáků a s každým se seznamoval. Nechal se hladit, drbat, a profesorka se svým výkladem proti němu vůbec neměla šanci. Takže hned od začátku to mám u ní pěkně polepené.“

„A s ní se tulík také přivítal?“ zeptal se zvědavě Svátů.

„Vidíš,“ zamyslel se Rafan, „to jsem si ani neuvědomil. K ní se vůbec nepřiblížil.“

Ohlédl se po Plavíkovi a pak ho násilím vytáhl z načatého pytlíku Svátových oblíbených sušenek. Tvoreček se mu rozhořčeně vyvlékl z dlaně, rozčile-

ně zašvitořil a přeběhl přes stůl až ke Svátovi a na jeho rameno.

„Dáš? Prosím?“ tiše mu zašvitořil do ucha.

„Jé,“ vykulil oči Svátů, „on mluví!“

Rafan pokrčil rameny: „Jo, rozhodl se naučit mluvit po našem. Upřímně řečeno, mám z toho trochu mrazení. Jestli bude profesorce nahlas tlumočit, co si o ní myslím, nejspíš mě rovnou vyhodí ze školy.“

Svátů podal Plavíkovi půl sušenky a na rozdíl od kamaráda byl tulíkovým rozhodnutím nadšen.

Ani další dny Rafana příliš nepotěšily. Když přišel poprvé z tělocviku, rozčiloval se a nevěřicně vrtěl hlavou.

„To mi tedy povězte, který inteligent tu zaměstnal tohohle tělocvikáře? Žádný zázrak jsem nečekal, ale tohle?“

„Tobě se nelíbila sestava cviků _ la

Hugo Star?“ smála se Hanka.

„Tomu říkáš cviky?“

„Holky říkaly, že je to úžasně účinné na tvarování pozadí.“

„Máš pocit, že něco takového potřebuju?“ zadíval se na ni zuřivě Rafan.

„Vždyt' jsi nemusel cvičit...“

„Taky že jsem necvičil, to budu raději celý rok běhat kolem am_ teatru!“

„Běhání je náramně zdravé,“ šklebila se Hanka.

„Řekni mi na rovinu, ty to fakt cvičíš?“ zadíval se s podezřením na kamarádku.

„Nevím, jak tebe, ale mě běhání ohromně baví,“ pokrčila rameny s potutelným úsměvem.

Nakonec si Rafan trochu spravil náladu na úvodní schůzce supervolonového kroužku. Ferinová si je zapsala a odvedla je na louku jednorožců, kde rozmístila nízké a vysoké branky na

kruhovou dráhu.

„Srdečně vás vítám po prázdninách. Máme tu pět nových členů.“ Začala postupně představovat nováčky. Tři z nich byli začátečníci. Pak se otočila k Rafanovi.

„A teď se dostáváme k sourozencům našich loňských členů. Hanka přivedla svého bratra Rafaela Vrona. Vítej u nás. Rovněž Patrik a Anděla Pohromakovi tu letos mají bratra, tohle je René Pohromak a na prkně prý to celkem umí. Takže nastal čas, abychom zjistili, jak na tom vlastně jsme. Naši začátečníci se tentokrát budou jen dívat a vy ostatní si projedete dvakrát naši kruhovou dráhu. Kdo si troufne, může projet nejen nízké branky, ale i ty výškové. Buďte však opatrní, ať hned nezačneme nějakým úrazem.“

Postupně pustila každého na dráhu

a ostatní pečlivě sledovali, jak si kdo poradí. Hanka s nelibostí konstatovala, že oba Pohromakovi se oproti minulému roku o hodně zlepšili. Potom přišla na dráhu a všechny negativní myšlenky hned zmizely. Když ucítila pod nohama antigravitační sílu, vzpomněla si na společné chvíle s Plamem a jízdu si užívala. Rafan ji za výkon pochválil vztyčeným palcem. Potom se na trasu pustil on. Překvapilo ji, jak je dobrý. Jeho pohyb byl mnohem dynamičtější než Patrikův. Jako poslední se na trasu vydal René Pohromak. Hanka zatajila dech. Jak je možné, že jsou všichni z téhle rodiny tak nadaní? René byl z nich jednoznačně nejlepší.

„Výtečně, musím vás opravdu pochválit,“ zatleskala profesorka Ferinová. Spokojeností téměř předla jako kočka po vyvraždění celé myší populace.

„Většina z vás se přes prázdniny hodně zlepšila. A naši dva nováčci budou vítanou posilou do školního kroužku. Teď mi prosím pomozte sklidit branky a můžete si zalétat volně po louce. Já zatím našim nováčkům ukážu, jak se na prkno správně postavit a držet rovnováhu.“

Rafan a Hanka se vrátili do pokoje vyvětraní a roz dovádění. Vytrhli Svátů z jeho pokojného čtení a po večeři ho vytáhli ještě na procházku podél řeky. Teď to tu vypadalo trochu jinak, než si pamatovali z červnové slavnosti. Tehdy bylo všude plno lidí a oni mířili do dračí brány. Dnes tu byl klid a pohoda. Kromě učení žádné problémy, jen ryby, ptáci a krásný tichý večer.

V pátek po obědě čekalo na Svátů a Hanku první školení u cvičné brány. Profesor Jasanov jim vysvětlil, že je

potřeba si nepřetržitě uvědomovat tvar svého těla a celé ho obalit ochrannou vrstvou. Během požadované doby je nutné ji zachovat ve stabilní síle a celistvosti.

„Pokud nedokážete udržet soustředění během doby přenosu, hrozí vám poškození těla. Ale buďte bez obav. Tato cvičná brána to nedopustí. Místo toho vás vrátí zpět ke vchodu.“

„Takže stačí padesátkrát úspěšně projít a máme osvědčení v kapse, že?“ sebevědomě se usmál Svátá.

„Nějak si věříš,“ zapochyboval profesor, „ale není to tak jednoduché. Prvních deset bodů získáš za prostý průchod, dalších deset bude za průchod se zavazadlem, dalších deset za průchod se dvěma zavazadly...“

„Budou i tři zavazadla?“ zdálo se to Svátovi legrační.

„Ne. Dalších deset bude za průchod se zvířetem a posledních deset za průchod se zvířetem plus zavazadlo. Pak už získáš osvědčení.“

„A s jakým zvířetem budeme procházet?“

Profesor Jasanov sáhl pod stříšku brány a vylovil netopýra: „Dovolte, abych vám představil našeho malého spolupracovníka Karla. Miluje procházení bránou a je pro vás stále k dispozici. Ale dejte si pozor, nic vám nedaruje. Bude se snažit ze všech sil narušit vaše soustředění. Naučí vás té nejlepší koncentraci mysli.“

Profesor vrátil netopýra zpět a pokynul Svátovi, aby zkusil projít bránou. Chlapec vykročil, rozmlžil se a vmžiku stál zase před vchodem a zmateně se rozhlížel. Profesor ho odstrčil trochu stranou a pokynul Hance, aby to zkusila.

Vykročila a jediné, co si pamatovala, bylo to, že se jí zvedl žaludek. Oba zopakovali svůj pokus ještě několikrát. Pokud se jim na začátku zdála určená půlhodina jako málo času, teď uznali, že toho mají akorát tak dost. Dokonce i Svátovi došel humor a prohlásil, že dneska asi nebude večereť.

Jeho předsevzetí mu ale nevydrželo. V okamžiku, kdy dorazili do svého domečku v Domově snů a vytáhli z trouby zapečené brambory, usoudil, že žaludek ho nejspíš zlobí z hladu. První týden školy byl za nimi a mnoho dalších na ně ještě čekalo. Jednou přišla profesorka Ferinová na supervolnový kroužek s návrhem. Vysvětlila žákům, že tento rok mají dost šikovných členů, aby měli šanci uspět v soutěži meziškolních družstev, která se koná během listopadových prázdnin.

Tři nejlepší družstva vystoupí během dalších prázdnin na dračím festivalu v Polutě. Hanka s Rafanem se po sobě podívali. Zdálo se, že jim sám osud nahrává a nabízí pomocnou ruku, jak se dostat v únoru do Poluty na dračí festival.

„Má to jen jeden háček,“ řekla učitelka, „museli byste obětovat část prvních a celé druhé prázdniny a muselo by nás být nejméně sedm. Nežádám vaši odpověď hned, nechte si to do příštího setkání projít hlavou a promluvte si o tom s rodiči a kamarády. Myslím, že by to pro vás mohlo být zajímavé.“ Diskutovali na toto téma celý týden. Hanka a Rafan měli jasno. Byli pro hned od začátku. Ukázalo se, že všichni tři Pohromakovi na to mají podobný názor. Se svým souhlasem se k nim přidal i třeták Fox Karhan. Ostatní

zatím váhali. Nechtělo se jim obětovat prázdniny. Nicméně Ferinová rozhodla, že začnou nacvičovat a před prázdninami se uvidí. Pro začátek je poslala na trať po okraji lesa, kde museli objet vyznačené stromy, na konci louky obkroužit dvakrát cílový kolík a vrátit se co nejrychleji zpět.

Když přišla řada na Hanku, ucítila, že její prkno trochu táhne doleva. Zpočátku je dokázala korigovat, ale při kroužení kolem kolíku se prkno zhouplo a vyhodilo ji obloukem do nejbližšího křoví, kterým propadla do blátivé louže. Vztekla se vydrápala ven a uvítal ji hurónský smích Pohromakových. Oblečení i vlasy měla plné bodláků a mračila se jako čert. Tím větší smích ji provázel. Věděla, že by se měla zasmát s nimi, ale nějak to nedokázala. Profesorka se nesmála a vzala si od

Hanky prkno. Stoupla si na něj, párkrát se na něm zhoupala a přikývla.

„Myslím, že je porouchané, dám ho opravit.“

„To na zadku je bláto, nebo ses z toho leknutí po...?“ smál se Patrik, až se za břicho popadal.

„Hm, slušivý účes,“ přisadila si i Anděla.

„Běž se umýt,“ kývla na ni vlídně profesorka a Hanka urychleně vyrazila pryč, aby unikla posměchu i soucitným pohledům ostatních. Plížila se postranními cestičkami, aby pokud možno nikoho nepotkala. Nakonec se jí podařilo nepozorovaně proklouznout do pokoje. Umyla se a nešťastně pozorovala své zacuchané vlasy. Vytáhla z nich pár bodláků a potom rezignovaně přestala. Nejjednodušší to bude ostříhat, rozhodla se a šla pro nůžky.

Vtom dorazil Svátá.

„Super účes,“ smál se do chvíle, než v její ruce uviděl nůžky.

„Co blázníš?“ zamračil se, „snad se nechceš ostříhat?“

„Vyčesat se to nedá, tak co s tím?“

„Přestaň se vztekat a sedni si, já ti bodláky z vlasů vyberu,“ sebral jí pro jistotu nůžky z ruky.

Po chvíli se vrátil i Rafan a šklebil se od ucha k uchu: „Máme novou _guru do vystoupení, říká se jí Hančina otočka a obecenstvo lehne smíchy.“

„Nic tak člověka nepotěší jako zlomyslný posměch kamaráda,“ vyčítavě se koukla na Rafana.

„Zasměj se taky, jinak ti nedají pokoj,“ přátelsky se zašklebil.

„Tobě se to mluví, když si Patrik nedobíral tvůj zadek, ale můj!“

„A tos ještě neslyšela, co vykřikoval

René. Musel jsem ho upozornit, že mu hubu namažu blátem, jestli ji hned nezavře.“

„Opravdu?“ pousmála se poprvé po té nehodě.

„Hotovo,“ hlásil Svátá, když vytáhl poslední zbytek bodláku.

„Ale mám i dobrou zprávu. Holky Martenovy se rozhodly, že do toho sou-
těžení půjdou s námi.“

„To jsou ta blondátá dvojčata?“ zeptal se Svátá a Rafan přikývl.

„Takže teď máme osmičlenné družstvo. Profesorka je blahem bez sebe,“ dodal.

„Bezva. Sice nevím, jak soužití s Pohromakovými zvládnou, ale dostat se na dračí festival by bylo fajn,“ učesala se Hanka a hned se cítila o sto procent líp. Večer už byla schopná vylíčit svou nehodu i Plamovi. Od chvíle, co s Rafanem chodili na drakonštinu, kon-

taktovala draka dvakrát týdně a trénovala si na něm své jazykové znalosti. Když vycítila drakovo pobavení, ani se nezlobila. On jí na oplátku vyprávěl, jak se zapojil do výcviku dálkového létání, kde draci posilují křídla, studují vzdušné proudy a učí se dýchat v řídkém vzduchu. Pak ji pochválil za výslovnost. Zpočátku si Hanka stěžovala, že je to příliš hrdelní a syčivá řeč, ale díky Plamovi se zlepšovala. Několikrát se pokusila do jejich kontaktu přibrat i Rafana, ale moc jim to nešlo. Rafanova vrozená nedůvěřivost neumožňovala při vzájemném hovoru uvolněnost, kterou Hanka potřebovala. Časem toho nechali a Rafan trénoval drakonštinu jen s ní. Oba měli ve výuce docela slušné úspěchy. S procházením bránou to bylo horší. Hance se podařilo projít dvakrát, Svá-

tůvi kupodivu ani jednou. Jeho počáteční sebevědomí rychle vyprchalo a teď byl upřímně nešťastný, že se mu nevede. Utěšovalo je jedině to, že ostatní na tom nebyli o nic lépe. Pár lidí procházení úplně vzdalo.

Učivem ve škole proplouvali bez větších katastrof. Naučili se konzultovat své problémy ve třech, společně trénovat kouzla a vzájemně se zkoušeli ze znalostí.

„Hele, Rafe, ty vlastně děláš první i druhou třídu najednou, když umíš všechno, co my,“ konstatovala Hanka, když si společně procvičovali kouzla, která jim Jasanov uložil za domácí úkol.

„To je fakt,“ kývl Svátá, „příští rok se budeš nudit.“

„Se Spanilou se určitě nudit nebudu. Jak něco nepředvedu perfektně, hned

na celou třídu vykřikuje: Ono ti, Rafae-
li, nestačí, že jsi protekční dítě, ještě
navíc jsi naprosto duševně zaostalý,
což je v tvém věku na pováženou.“

„Rafe, na ni si stěžujou všichni,“ uklid-
ňovala ho Hanka.

„A jak se líbí Spanilá tobě, Plavíku?“
hecoval Svátů Rafanova tulíka.

„Hloupá panna stará. Maluje mladý
obraz na starý obličej,“ komunikoval
radostně tulík.

„U nás se říká, že má zmalovaný
ksicht,“ řehonil se Svátů.

„Hele, Svatoušku, buď tak hodný
a tohle ho neuč, už i tak mám se svou
třídní dost potíží. Chceš snad, aby mě
vyhodili?“

„Když on tak krásně mluví,“ usmál se
na tulíka kamarád.

„Tak ho uč něco jiného, ať nemá Raf
problémy,“ napomenula ho i Hanka.

„Plavíku, chceš sušenku?“ zašustil Sváta pytlíkem.

„Nam sušenka, Plavík rád,“ uháněl tulík za uhýbajícím kamarádem.

„Co ve třídě? Už se trochu uklidnil?“ zeptala se Hanka Rafana.

„No, jak bych to řekl... On se celkem snaží, ale za hodinu nebo za dvě se začne nudit a učitelka už je na něj vyloženě alergická. Pořád mi nakazuje, abych to nevychované zvíře zavíral po dobu vyučování doma do klece. Marně jí vysvětluji, že jde o inteligentního tvora a takovým zacházením bych ho smrtelně urazil.“

„A nešlo by pro něj vymyslet nějakou zábavu, aby neměl dlouhou chvíli?“

„Ale jo, docela ho baví origami nebo skládání hlavolamů, ale většinou mu to dlouho nevydrží. Je neuvěřitelně šikovnej a za chvíli to má hotové.“

„Tuhle jsem se o tom bavila s Dickem. Říkal, abys ho naučil šachy.“

„Hm, šachy neumím.“

„Tak někdy večer pozveme Dicka, ať to Plavíkovi ukáže,“ navrhla Hanka.

„Jsem pro,“ souhlasil Rafan a usmál se, když viděl, jak tulík Svátů dostihl a vymámil z něj za odměnu sušenku.

O víkendech se vraceli do domečku v Domově snů, Vron je občas bral na výlety, někdy se k nim připojili i kluci s panem Mojeranou. Tu a tam zašel na večeri i Zachariáš a vyptával se na školu. Když slyšel o potížích, které mají při procházení bránou, smál se a tvrdil, že to chce čas a že až na to přijdou, bude to pro ně hračka. Sice mu moc nevěřili, ale uklidňovalo je to. Na další hodinu supervolonu si Ferinová přivedla pomocníka. Svěřila mu členy, kteří se nepřihlásili na soutěž,

a sama si vzala na starost osm vyvole-
ných. Rozbalila v trávě plánek sporto-
viště a položila na něj osm vystřiže-
ných postaviček. Děti se zvědavě usa-
dily kolem. Profesorka přešla nad
plánkem rukou a postavičky se začaly
magicky pohybovat. Nejdřív zakroužily
kolem sportoviště. Pak se spojily do
dvojic a následovaly složitější a zají-
mavější _ gury. Občas pohyb zarazila,
aby podrobněji vysvětlila svůj záměr
a aby se k tomu mohli přihlížející
vyjádřit. Když skončila, děti na ni hle-
děly v rozpacích a s pochybami.

„Nemáte se čeho bát,“ snažila se je
povzbudit, „podobné _gury trénujete už
skoro měsíc, to zvládneme. A když si
představíte, že dívky budou v bílém
s černě a stříbrně zdobenými prvky
a kluci v černém se stříbrnými botami
a páskem, a jedinými barevnými prvky

budou závoje, které si budete během pohybu předávat, mělo by to vypadat dobře.“

„A nebude to moc drahé?“ starala se Julie Martenová.

„Pokud by kdokoli z vás měl _nanční problém, stačí požádat školu o příspěvek. Na tyto účely prostředky máme.“

„A prkna?“ zajímalo Foxe.

„Zapůjčíme vám školní, která tu používáme dnes, jen je necháme barevně upravit.“

„Ale vlastní můžeme také použít, ne?“ ujišťoval se René.

„Samozřejmě.“

Profesorka sbalila plánek a požádala své svěřence, aby si rozebrali přípravná supervolonová prkna a vytvořili dvojice.

„Zatím se postavte vedle prken a natrénujeme některé postoje a gesta nanečis-

to.“

Procházela kolem nich a opravovala jim držení rukou, hlavy a těla. Pak se zadívala na Patrika s Andělou.

„Ne, ne, tohle by nešlo. Anděla je na tebe moc vysoká. Jak bychom to...

Hanko, postav se k Patrikovi, jo, to je lepší, a Anděla bude trénovat s Rafaelem. Takže ještě jednou nanečisto prosím základní postoj. Teď ruce nahoru, dobře, a obloukem za záda. Ne tak rychle, Foxi.“

Profesorka je ještě jednou obešla a spokojeně pokývala hlavou: „Takže v téhle sestavě budete trénovat během celého přípravného období. Dnes si ještě vyzkoušíme průlet vysokou brankou ve dvojici, za ní se plynulou smyčkou otočíte, ještě jednou ji proletíte zpět a pak ke mně dolů. Snažte se udržovat nezměněný odstup a vypadat jako dvo-

jice. Začne Patrik s Hankou.“

„Ale tohle je prkno Anděly,“ namítla Hanka a chtěla si dojít pro svoje, ale profesorka mávla netrpělivě rukou.

„Je to zrovna tak školní prkno jako tvoje, snad je jedno, kdo které má. Nevymýšlej si a už začněte, ať se všichni stihnou vystřídat.“

Hanka s Patrikem proletěli brankou plynule a bez problémů.

„Teď René a Julie. Dejte se do toho.“

„Prosím, paní profesorko,“ ozval se Patrik, „už jsme měli skončit před pěti minutami. Mohl bych už jít?“

Nervózně se na něj zamračila: „Jistě. Jestli potřebujete odejít, můžete se po skončení téhle _gury odebrat zpět do školy. Školní prkna odložte před skladem, já je uklidím. No tak, Julie, na co ještě čekáte?“

Hanka se ohlédla na Patrika a viděla,

jak zuřivě gestikuluje na svou sestru. Když se střetl s Hančíným pohledem, zarazil se, sebral prkno, mávl znechuceně rukou a vyrazil ke škole. Hanka se posadila opodál, aby počkala na Rafana. Ten přišel s Andělou na řadu jako poslední. Ostatní už se sbalili a odcházeli ke škole.

První průlet brankou zvládli krásně, ale potom se pod Andělou propadlo prkno, jedna noha jí vypadla z úchytu a dívka padala výkrutem dolů. Hanka ucítila brnění magie, když profesorka vyskočila a brzdila magicky pád Anděly na zem. Rafan zakroužil a slétl ve stopě dívky. Hanka i profesorka běžely k místu nehody. Za okamžik uviděly Andělu na zemi. Měla zakrvácený loket, krvavý šrám na čele a držela si kotník. Vypadala otřeseně a v očích měla slzy. Na rameni se jí uvelebil tulík

a Rafan jí kapesníkem otíral krev z čela.

Ferinová si klekla k dívce a položila jí ruce na kotník. Opodál se válelo havarované prkno. Mělo polámanou špičku a vyškubnuté úchyty na nohy. Na jednom z úchyťů se Hance cosi nezdálo. Vypadal jako naříznutý. Vybavila si Patrikovu gestikulaci a uvědomila si, že kdyby je profesorka neprohodila, letěla by na havarovaném prkně ona. Po zkušenostech z loňského roku ale byla opatrná na to, aby rovnou někoho obvinila. Už jednou se pokoušela upozornit na to, že se Anděla s Patrikem dostali na školu podezřelým způsobem. Jenže něco jiného je mít podezření a něco jiného je předložit důkaz. Neda-lo se prokázat, zda Patrik nebo jeho bratr s úchyty manipulovali. Nikdo je nebude podezírat, že chtěli zranit sest-

ru.

„Odnesu ji na ošetřovnu,“ řekl Rafan profesorce. Na Andělu se povzbudivě usmíval a zdvihl dívku do náruče.

„Dobře,“ souhlasila profesorka, „pošlu tam hned profesora Smítka, ten si bude vědět rady.“

Anděla se na Rafana vděčně usmála a Hanka si uvědomila, jak je jí ten pohled nepříjemný. Rafan něco tiše zraněné dívce odpověděl a taky se usmál. Anděla hladila tulíka a už vypadala líp.

„Uklidím prkna,“ nabídla se Hanka, aby se nemusela dívat na přátelský kontakt Rafana a Anděly.

„To budeš hodná,“ kývla na ni Ferinová, „odnes ta nepoškozená ke skladu a nech je tam. Já zatím tohle pošlu do opravy.“

Taky je mohla uklidit magicky, myslela

si o profesorce rozladěná Hanka. Jenže páni profesoři pořád melou dokola, že nejlepší využití magie je udělat svou práci pokud možno bez ní. Tak proč nás to všechno učí, když nemáme magii používat? Vztekle hodila prkna před sklad a zamířila do pokoje.

„Copak se děje?“ podivil se Svátá, když vtrhla do místnosti jako velká voda a bez Rafana.

„Anděla se zranila na tréninku, tak ji Rafan nesl na ošetřovnu,“ odpověděla podrážděně.

„Neměla jsi v tom prsty?“

„Ne!“

„A proč se tak mračíš?“

„Protože budu muset trénovat s Patrikem Pohromakem a Rafan bude ve dvojici s Andělou.“

„Třeba se skamarádíte.“

„Tak já ti něco řeknu, Svatoušku. Pat-

rik nařízal úchyty nohou na mém prkně a tím, že nás Ferinová s Andělou prohodila, dostala moje prkno ona. Proto sletěla jak zralá švestka a teď se někde na ošetřovně ňuňá s tulíkem!“

Hanka Svátovi vylíčila všechno, co viděla. Tím, že to řekla nahlas, se zároveň uklidnila.

„Ty žárlíš,“ smál se její malý kamarád. „Nesmysl,“ zatūkala si na čelo nad tím nápadem.

„Jak myslíš...“ nepřestal se usmívat Svátá.

Po chvíli dorazil i Rafan a Hanka musela své pozorování ještě jednou zopakovat.

„Něco mi říká, že máš pravdu,“ přikývl Rafan, „ale nechápu, proč by měli sabotovat nácvik. Přece taky chtějí soutěžit a vyhrát, ne?“

„Jestli to nebude tím, že se s Patrikem

nemáme rádi,“ usoudila Hanka.

„Hm, taky ho nemám rád,“ přikývl Rafan, „ale jeho ségra je docela fajn holka.“

„Cože?“ Hanka měla pocit, že špatně slyší.

„Je milá. A tulíkovi se taky líbila.“

Hanka jen zavrtěla hlavou, mávla rukou a usoudila, že je zbytečné o tom diskutovat. Raději se šla umýt a věnovala trochu času úkolům.

„O tomhle asi Hanku nepřesvědčíš,“ ušklíbl se na Rafana kamarád.

Jednu sobotu ze svého volna museli budoucí závodníci věnovat návštěvě dílny, kde pro ně připravovali kostýmy. Byla to nuda, ale nic jiného nezbývalo, neboť závody v Kargu začínaly už za dva týdny. Na škole se objevil prodej vstupenek pro diváky a Hanka s překvapením zjistila, že hodně spolužáků

se do Karga chystá osobně. Moc ji to nepotěšilo. Před známými tvářemi se obávala trémy.

Mezitím pilně trénovali. Ferinová je opravdu nešetřila ani si nebrala servítky.

„Vronová, ty ruce ti tam visely jako nudle z naběračky, mysli na to a drž je pořádně! Patriku, máš nohy jako slečinka, zpevni je a opři se do prkna, jinak nebudeš Hance stačit!“

Patrik se při podobných hláškách mračil jak čert. Tenhle druh humoru bytostně nesnášel. Hanka měla sto chutí k tomu ještě pár slůvek přidat, ale uvědomila si, že s ním musí vydržet ještě dalšího čtvrt roku, a rozhodla se mlčet. Nejzlomyslnější ze všech byl René.

V jedné _guře měl Hance podat závoj a každou chvíli ho se zlomyslným úsměvem pustil dřív, než po něm stihla

sáhnout. Potom jí hlasitě nadával, jak je neschopná a nešikovná, že jim tím určitě zkazí celé vystoupení. Nenáviděla ho za ty okamžiky, protože ostatní mu věřili.

„Ten debil, ten škorpionův potomek! Už mi to udělal zase,“ zuřila v pokoji a kluci mizeli z jejího dosahu, aby náhodou nerozšířila svůj vztek na celé mužské pokolení.

Těsně před prázdninami jim přišlo pozvání z útulku od Sidi. Psala, že se mezi funi rozšířila epidemie kožní choroby a na stanici mají teď celé stádo, které je nutné každý den ošetřovat speciálním léčivým roztokem, a že to nestíhají. Ptala se, zda mohou přijet a pomoci.

„A nebude vám vadit, když nepojedu fandit a vydám se do útulku?“ strachoval se Svátá.

„Jen jed“, nabádala ho Hanka, „aspoň si nebudou myslet, že jsme na ně zapoměli. Hned po závodech se vydáme za tebou i s Vronem.“

„Budu vám držet palce na dálku,“ řekl s povzdechem Sváta.

„Prima, to by mělo stačit,“ usmál se na něj Rafan.

Na poslední hodině supervolonu jim profesorka Ferinová rozdala plánky a propozice soutěže. Ačkoliv to tam měli všechno napsané, neodpustila si i povídání.

„Během pondělka musíme dorazit na místo a ubytovat se. Vaši blízcí už mají objednané ubytování v hotelu, my budeme spát v internátu školy. Celkem bude devět soutěžních družstev z různých škol. První den si vylosujeme čas, který dostaneme v úterý k dispozici na trénink. Také bude vylosováno pořadí

soutěžících. Ve středu, čtvrtek a pátek budou soutěžit vždy tři družstva, která budou porotou bodově ohodnocena. V sobotu je odpočinkový den. V neděli se koná _nále. Sem postoupí vítězové z jednotlivých dnů a jedno další družstvo, které bude mít z ostatních nejvyšší počet bodů. Pokud se nám podaří dostat do _nále, máme poměrně slušnou šanci dostat se až na dračí festival do Poluty.“

„A co prkna, paní profesorko?“ zeptala se Julie.

„Neměj obavu, to zařídím já, všechno budete mít připravené. Jenom si nezapomeňte doma dobrou náladu a nadše-

ní, to budete potřebovat nejvíc.“

„Tady píšou, že v Kargu mohou získat nějaké ceny i jednotlivci. Je to pravda?“ obrátila se na učitelku Juliina sestra Gita.

„Nic moc o tom nevím, to je nějaká letošní novinka. Porota prý zvolí nejlepšího ze zúčastněných, který vyhraje supervolonové prkno třídy F3. Další dva získají F2. Nevím, podle jakých kritérií se bude porota rozhodovat, to uvidíme až na místě.“

„A dneska už trénovat nebudeme?“

„Nic se nemá přehánět,“ odpověděla profesorka, „myslím, že jsme udělali všechno, abychom uspěli. Náš příští trénink je v úterý v Kargu. Takže na shledanou tam.“

Přiznání z minulosti

Před prvními prázdninami tohoto školního roku děti porovnávaly své výsledky ve škole. Nejhůř dopadl Rafan se svými dvaceti pěti žetony. Hanka udržela čtyřicet jeden a Svátá jako tradičně měl víc než na začátku, tentokrát padesát osm.

Malí přátelé seděli u slavnostní večeře společně s Vronem a Zachariášem a vesele pomlouvali své učitele.

Dokonce i Zachariáš zavzpomínal na to, jak jako mladý skládal zkoušku z orientace.

„Každého zavedli do neznámých podzemních chodeb a tam nás nechali bez světla a bez jídla. Museli jsme se bez jakýchkoliv pomůcek do dvou dnů vrátit domů.“

„A co když to někdo nezvládl?“ „Učitel

ho třetí den šel hledat.“ „Tys to dokázal?“ „No jasně. Sice jsem v jedné chodbě utržil pořádnou bouli na hlavě, ale jinak to bylo v pohodě. Vždycky jsem měl skvělý orientační smysl. I za tmy,“ chlubil se trpaslík. „Taky tě učil někdo zajímavý, Vrone?“ vyzvídal Svátá. „Kdysi dávno, když jsem byl malý, učil jeden chlap mě a ještě další děti šplhat po hladké tyči. Pamatuji si ho, protože na nás nekřičel a často se usmíval. Kromě jednoho z nás to šplhání všechny naučil...“ „A co udělal s tím, který se to nenaučil?“ „Nic. Ta doga dole ho roztrhala.“ „Ty si z nás utahuješ, Vrone,“ řekla nejistě Hanka, ale když džin neodpověděl, ztěžka polkla. „Proč to těm dětem vykládáš,“ zlobil se

Zachariáš.

„Ptaly se...“

„Něco hezčího si z mládí nepamatuješ?“

„Ne.“

„Opravdu jsi byl kdysi člověk?“ zeptala se Hanka.

„Ano, ale už je to moc dávno.“

„Jak se stalo, že je z tebe džin?“

Vron se na ni podíval a neodpovídal.

„Promiň, nechtěla jsem vyzvídat,“ omluvila se mu.

„Rád bych ti odpověděl. Ale začala bys mě nenávidět a bála by ses mě.“

„Bylo to tak hrozné?“

„Ano.“

„Džina z tebe udělali za trest?“

„Ano. Tři Bdělí se kvůli mně sešli a usoudili, že smrt jako trest zdaleka nepostačí a že je třeba naplnit kletbu, kterou na mě uvrhla matka mých dětí.“

„Ty máš děti?“

„Nemám. Zabil jsem je vlastní rukou.“

„Tys...?“ nedokázal dořít šokovaný Sváta.

„Ano.“

„Nejspíš jsi nevěděl, že to jsou tvoje děti...“ pokoušela se zmírnit tu hroznou informaci Hanka.

„Řekla mi to, a já to stejně udělal...“

„Nech už toho, děsíš je,“ napomenul ho trpaslík.

„Skutečnost byla ještě děsivější.“

„Jsou to jen děti, Vrone!“ zvýšil hlas Zachariáš.

„Matku svých dětí jsi zabil taky?“ nelítočně se zeptal Rafan.

„Ano.“

„Jaká byla její kletba?“ pokračoval Rafan, zatímco jeho dva kamarádi si v duchu přáli, aby přestal.

„Když umírala, řekla: Kéž bys celou

věčnost prožíval stejnou bolest, jakou jsi způsobil mně. Smrt přichází a dá mi klid, kéž ty ho nikdy nenajdeš. Zasloužil bys taky umřít rukou milované osoby. Aspoň třikrát bys musel umřít, aby to bylo spravedlivé, za to, cos nám udělal.“

„Proč jsi je zabil?“ dožadoval se plné pravdy Rafan.

„Byl jsem žoldák. Zaplatili mi za vyhlazení vesnice.“

„A tys přijal, i když jsi věděl, že tam máš rodinu?“

„Nevěděl jsem to. Ta dvojčata se narodila po znásilnění.“

„Pane bože...“ bylo toho moc i na Rafana, „jak ti teď můžeme věřit?“

„Nejsem pánem svého jednání, teď za mě rozhoduje moje paní,“ řekl Vron a zašilhal po Hance. Hrála si s jablkem a zírala nepřítomně do dálky.

„A bolest? Opravdu ji pořád cítíš?“ tiše se zeptal Sváta.

„Ano, už celou věčnost. Jen když mám dost práce, je to snesitelnější.“

„Vůbec nikdy nepřestala?“

„Jen jednou na chvíli přestala. Když mi Hanka nabídla přátelství. Konečně jsem po těch letech na okamžik poznal, jaké to je necítit bolest. Byl to pro mě v mé současné existenci velký dar.“

„Řekni mi, Vrone,“ otočila se k němu pomalu Hanka, „kdybys mohl tenkrát ve svém původním životě změnit jednu jedinou věc, co by to bylo?“

Kouzelný džin se zamyslel a trpaslík se po něm se směsicí zvědavosti a rozpaků podíval.

„Nevyšplhal bych na tu tyč,“ odpověděl tiše Vron...

